

ROJA WELAT

Sal: 7 Hejmar: 17-18
Gulan-Hızêran 1984

KARKERÊN HEMÛ WELATAN Û GELÊN BINDEST YEKBIN!

FAŞİZMİN AÇMAZI DERİNLEŞİYOR

Daha önce, "kurumlaşma yolunda atılan her adımın, mevi-î ve geçici başarıların yanısıra özünde faşizmin açmazını derinleştirdiğini" belirtmiştik. Ekonomik, siyasal ve toplumsal yaşamın son bir kaç ay içinde tanık olduğu olaylar, bu bakımdan ilginçtir.

Özal ve kabinesi, görevi Ulusu'dan devraldığına, yeni ekonomik programıyla üretim ve yatırımları artıracığını, işsizliği 5 yıl içinde ortadan kaldıracaklarını, enflasyonun "tek rakamlı oranlara" çekileceğini ve böylece Türkiye kapitalizminin düze çıkarılacağını vaat etmişlerdi.

Fakat hayatın kendisi, hatta faşist devlet kurumlarının resmi açıklamaları, Özal'ı, daha şimdiden çok açık bir biçimde yalanlıyor. Enflasyon hızı %45-50 lere çıktı, ve burjuva ekonomistlerine göre, bu oran yıllık enflasyon hızı olarak kalacak. 3,5 milyonu aşan işsizler ordusuna, işyerleri bulunamadı. Tersine bu sayıya, her yıl yarım milyonun üzerinde işsiz ekleneceği açıklanıyor. Üretim artmıyor, yatırımlar kısıtlanıyor, "ekonomik yardım" lar adı altında alınan dış krediler, silahlanma için harcanıyor. İğneden ipliğe kadar her şeye peş peşe yapılan zamlar, yaşamı katlanılmaz hale getirdi. Kısacası Özal'ın ekonomi politikası iflas etmiş durumda...

Ekonomik bunalım derinleştikçe Evren, Özal ve benzeri kuklaların korku ve telaşa da artıyor. Her sıkıştıklarında, topu birbirlerine atan bu uşaklara, finans oligarşinin belirlediği sınırlar da dar geliyor, artuk. Özal ile Ulusu ve Kafaog-

lu arasında, birbirlerinin kalpazanlıklarını deşifre eden politikler buna iyi bir örnektir.

Yine ekonomik ve toplumsal gelişmeleri, daha soğukkanlılıkla değerlendirebilen tekelci burjuvazinin bazı "beyinleri"nin endişeleri, bu çevrelerdeki bozgunun diğer bir örneğidir. Onlar, daha şimdiden ipin ucuna kaçacaklarından korkuyorlar. Burjuva baskı rejimi sınırları içinde yoğunlaşan "alternatif politika" arayışları bu gerçeği gösteriyor. Ve sosyal demokrat yelpazede gözle görülebilen "haretlenme", özünde kaynağını buradan alıyor.

Diğer yandan burjuvazi, kan ve barut kusan saldırılarına rağmen devrimci-demokratik hareketi tümüyle yok edemedi, direniş ruhunu kıramadı. Sömürge zindanlarında ve Türkiye genelinde savaş tutsaklarının yükselttiği direniş, faşist diktatörlüğün hayal dünyasını sarstı, planlarını alt üst etti, ediyor. Burjuvazinin "kaşarlanmış" temsilcilerinin, "direnişler ideolojik maksatlıdır, baskı, işkence yoktur" türünden alçakça demogojilerine rağmen direnişler, tutuklu ailelerinden, kitlelerden geniş destek buluyor. Çankaya'nın göbeğinde tutuklu ailelerin yaptığı gösteri bu bakımdan önemlidir.

Yine tekelci burjuvazi çıkardığı baskı yasalarıyla, dayattığı açlık ve sefaletle işçi sınıfını, emekçi kitleleri susturamadı. Tersine onları, kin ve nefretini kat kat artırıyor. Türk-İş'in İstanbul toplantısını çınlatan "grev hakkımızı söke söke alırız", "işçiler birleşin, sömürüye

son" vb. sloganlar ve Sadık Şide'nin yuhalanması, küçük üreticilerde giderek belirginleşen huzursuzluk işçilerin ve emekçilerin, cuntaya ve onun sadık uşaklarına karşı büyüyen tepkilerinin somut göstergeleridir. Öte yandan "aydın"lar bildirisi, -bu bildiride, asgari koşullarda dahi Kürdistan halkına yönelik soykırım politikasının kınanmasına yer verilmemesine rağmen-faşizme karşı önemli bir tepkinin ifadesi olması itibarıyla toplumun değişik kesimlerinde belirginleşen rahatsızlığın diğer bir ifadesidir. Kürdistan halkımızın sömürgeci-faşist diktatörlüğe karşı öfkesi ise, patlamaya hazır bir barut fıçısına dönüşüyor.

Görülüşü gibi ekonomik bunalım, aşılmalı; tersine Türkiye kapitalizminin doğasına uygun olarak, siyasal bunalımlara dönüşerek derinleşiyor. Bir avuç tekelinin çıkarlarını hedefleyen Özal'ın ekonomi politikası ise, sadece bu süreci daha bir hızlandırıyor, sömürge çevreleri hızla kitlelerden yalıtıyor. Önümüzdeki dönemde muhtemel patlamalara gebe olan toplumsal huzursuzluklar, bu durumu, daha bir göze batırıyor. Ve burjuva çevrelerinde, küçümsenmeyecek bir korkuya, tedirginliğe neden oluyor. Bunun yanısıra cuntanın devlet aygıtının yeniden örgütlemesi çabaları da istenilen sonucu vermiyor. Ve o bile, işçi sınıfı, Kürdistan halkı ve diğer emekçi yığınların kaba muhalefetinin oluşturduğu nesnel engeller karşısında büyük bir umutsuzluk içindedir. Bu umutsuzluk, ekonomik ve siyasal açmazlarına paralel olarak artacak, ve onu

önümüzdeki dönemde daha bir hırçınlaştıracak, saldırganlaştıracaktır.

Bu durum, burjuva cephesindeki çelişkileri keskinleştiriyor. Devletin parçalanmaktan korunması ya da "ehlileştirilmesi" üzerinde yapılan tartışmalar, hesaplar da özünde kaynağını buradan alıyor. Ve özünde toplumun değişik kesimlerinde kaba muhalefeti sosyal demokrasinin değirmeninde öğütülmesini hedefliyor. Ne var ki, şu ya da bu tercihin yapılması, tekelci burjuvazinin subjektif istemlerine bağlı değildir. Tersine, belirleyici olan, yine işçi sınıfının, Kürdistan halkımızın ve emekçi yığınların mücadelesidir.

Heriki halde, tekelci burjuvazinin ciddi açmazlarla karşı karşıya olduğu açık. Ancak bu objektif durum bir başına anılan tehlikeleri berteraf etmek ve burjuvaziyi altetmek için yeterli değildir. Çünkü belirleyici olan Kürdistan ve Türkiye halklarının patlamalara gebe olan muhalefetini iktidar mücadelesine kanallize etmektir. Ve bunun teminatı, sol siyasal güçlerin birleşik örgütlü yönlendiriciliğidir. Ancak şu da bir gerçek ki, devrimci siyasal hareketler mevcutyapılarıyla bu tarihi görevi omuzlamaktan, diğer bir deyişle alternatif olmaktan uzaklar!..

O halde görev, devrimci alternatifi yaratılması için, faşizme, sömürgecilik ve emperyalizme karşı mücadelede örgütlü safları sıklaştırmak ve sol siyasal güçler yelpazesine damgasını vuran kaosun parçalanması yolunda bilimsel yaklaşımı kavramak; ve bu sureci hızlandırmaktır.

OKUR ve MUHABİRLERDEN

**“Yalancının mumu
yatsıya kadar yanar”**

Yoldaşlar!

Bütün samimiyetle diyebilirim ki, Roja Welat'ın yeniden çıkışıyla siyasal yaşamımızda yeni ve çetin bir dönem başladı. En azından bu, benim ve birimimizde bulunan yoldaşların büyük bir çoğunluğu için böyle oldu. Çünkü bizler yıllardır Partimiz içinde birşeylerin döndüğünü tahmin ediyorduk. Ne var ki, olan—bitenin içyüzünü kestiremiyor, tahminlerden hareketle sağlıklı bir karara varamıyorduk. Ancak Diyarbakır operasyonundan sonra tahminlerimiz doğrultusunda sinsi bazı çalışmalara adım atımtanık olduk. 12 Eylül'den sonra bu bölücü tavırlar, planlı bir şekilde yaygınlaştırıldı. Aradan çok geçmeden Parti içinde önemli olayların olduğunu, kendi dışımızdaki çevrelerden duyduk. Bu haberleri duyduğumuz günlerde, kopan kanallarımızı zorlayarak, gelişmeleri öğrenmek istedik. Fakat uzun bir dönem, “Partimizde hiç bir sorun yok”, “söylenenler, dedikodudur” vs. gibisinden cevaplarla meseleler geçiştirildi.

Ancak Partili “yoldaşlarımızın” söyledikleri inandırıcı değildi. Ve oportünistlerin bazı “akıllı” uşakları verdikleri açıklarla, kuşkularımızı artırıyorlardı. Nihayet bir süre sonra Diyarbakır cezaevinden tahliye olan bir yoldaş, “K. Saleh yoldaşın TKEP'e geçtiğini” cezaevinden duyduğunu söyledi. Aynı günlerde görüştüğüm bir başka yoldaş, “K. Saleh'in kendi isteğiyle Partiden ayrıldığını” duyduğunu söyledi. Daha sonra duyduklarımızı şöyle sıralayabilirim: “K. Saleh yalnızdır, yanında akrabalarından başka kimse yok”, “onlar, “Direniş Cephesi”ne geçtiler”, “ayrılanlar bir—iki kişidir, onlarda PKK'nın kuyruğuna takılmışlar” vs. vs....

Bu iğrenç dedikodu furyası içinde, olaylarla ilgili bir Parti genelgesini, “Zorunlu Bir Açıklama” broşürünü, “Bozgunculara Şans Tanımayın” küfürnamesini ve “TKSP'de Oportünizm ve Birleşti Üzerine” kitabını ele geçirdik ve çok zor koşullarda bazı yoldaşlarla birlikte kısmende olsa değerlendirdik. Ülke dışındaki gelişmeler ve TKSP—Roja Welat hakkında, (...) aldığımız son bilgiler, belli bir karara varmamızda ayrıca etkili oldu.

Bazı yoldaşlarla birlikte vardığımız kararı, bunun gerekçelerini, bunun mektubumda değerlendirmek durumunda değilim. Şu kadarını söylemeyi yeterli görüyorum: faşizmin halkımızı, onun ilerici, devrimci değerlerini yok etmeyi hedeflediği bir sırada Partimizin denenmiş önderlerine, kadrolarına ve militanlarına karşı girişilen ve halen devam eden oportünist tasfiye hareketi bizden onay bulmadı, bulmayacak. Tersine, Partiyi tabana rağmen vekendi çıkarları için pervasızca bölenler, bize ve bizim gibi düşünen sayısız insanımıza hesap verecektir. Ve bizler bunun takipçisi olacağız. Bu inançla, TKSP—Roja Welat bayrağını mücadelemizin her alanında dalgalandırmak için göreve hazır olduğumuzu belirtiriz. Kaderiyle baş başa bırakılmış insanlarımızın buldukları dağınıklık içinde ve faşizmin azgınlaşan zulmü altında mücadelemizin kolay olmayacağını biliyoruz. Ayakta kalan kadroların büyük çoğunluğunun Parti içinde yaşanan olaylardan halen haberdar olmamayı, işimizi daha da zorlaştırıyor. Fakat tarih bizimdir. “yalancının mumu yatsıya kadar yanar”. Engelleri, fedakarlığımızla aşacağız, saflaştıkça güçleneceğiz.

Biji PSKT—Roja Welat!...

Ş. Berxwedan
(...) Kurdistan**Oportünizm 1 Mayıs'ta
da bölücülüğü nü
sürdürdü**

Yoldaşlar!

1 Mayıs 1984'ü Atina'da Yunanistan işçi sınıfı ile birlikte kutladık. GSE sendikasının tertiplemediği törende, Türkiye'li ve kürdistan'lı devrimci hareketlere ayrılan kortejde PSKT—Roja Welat pankartıyla yürüyerek miting alanına girdik. Aynı kortejde PKK, TKP(B), Dev-Yol, Dev-Sol, D., Kurtuluş, HK, Partizan ve Kawayermaktaydı. Türkiye'li ve Kürdistanlı hareketlerin ortaklaşa tesbit ettikleri, “Yaşasın 1 Mayıs”, “Kahrolsun Faşist Cunta”, “Tüm Ülkelerin İşçileri Birleşin” sloganlarıyla Yunan halkının sempatisini kazandık.

Tören, miting alanında, sendikaların, KKE(Yunanistan Komünist Partisi) ve PASOK'un konuşmaları ve mesajların okunmasıyla son buldu. Yaklaşık 500 binilercinin katıldığı

mitingde, Türkiye'li ve Kürdistanlı politik mültecilerin mesajıda okundu.

Miting hazırlıklarının yapıldığı siyasi platforma katıldık. TKSP sağ kanat oportünistleri platformu tkamak istediler. Ancak yukarıda isimlerini sıraladığım örgütler bizimle her alanda iş yapabileceklerini belirttiler. Ve aynı toplantıda bir teknik komite seçerek miting çalışmalarımızı sürdürdük. TKSP oportünistleri, TKP, TKEP, Acil ve Ala Rızgari ayrı bir kortej oluşturarak eylem gücümüzü kırmaya çalıştılar. Fakat çok cılız kaldılar.

Oportünistlerin bu bölücü tavırlarına en iyi yanıtı Yemen yoldaş verdi. Bu tarihi günde oportünizmin bölücü tavırlarını protesto ederek, kendi pankartının (PSKT—Roja Welat) altında yürümek istediğini açıkladı... Yemen yoldaşın bu tavır, bize güç kattı.

Yoldaşlar, ayrıca 6 Mayıs'ta, 12 yıl önce idam edilen Deniz, Yusuf ve Hüseyin'i anma toplantısına katıldık. Kısa bir konuşma yaptık Toplantıyı, Türkiye Devriminin Yolu tertiplemişti. Toplantıda DevSol, D. Kurtuluş, IGD, PKK, TKP(B), Ala Rızgari ve biz konuştuk. TKSP oportünistleri bizim konuşmamızı dinledikten sonra, konuşmadan salonu terk ettiler.

R. Welat Muhabiri
Yunanistan**Roja Welat'a
büyük ilgi var**

Yoldaşlar!

Göndermiş olduğunuz 40 adet gazeteyi aldık ve dağıtımını geniş bir şekilde yaptık. Merkez organımızın kolektif propagandist—ajitator ve örgütleyici olma işlevinin bir gereği olarak okuyucularla sıcak ilişkiler geliştiriyoruz.

Gazetemize büyük ilgi var. Yoldaşlarımızın azimli, kararlı ve fedakar çalışmalarıyla bunun daha da artacağına ve tarihi süreçinde önümüzdeki engelleri aşarak oportünizmin maskesini düşüreceğimize inanıyoruz.

Yoldaşlar, gazetemizde çıkan yazılar genellikle benimseniyor. Özellikle 15—16. sayıdaki “otonomi” meselesi ile ilgili görüşlerimiz büyük ilgi topladı. Söz konusu değerlendirme genelde benimsendi. Ancak, Kürdistan devriminin perspektifinin açılması, federasyon bağımsızlık soru-

nuna yer verilmesi gerektiği biçiminde bazı yapıcı eleştiriler oldu.

Yoldaşlar, gönderdiğiniz gazetelerin tümünü sattık. Bize bundan sonra 50 adet Roja Welat yolamanızı istiyoruz. Ayrıca elinizde kaldıysa, 10 adet de “TKSP'de Oportünizm ve Bir Elestiri Üzerine” kitabından... Yoldaşça selamlar.

R. Welat Muhabiri
Danimarka**“DİSK'le Dayanışma
Komitesi” kiminle
dayanışma içinde
olmak niyetinde?!**

“DİSK'le Dayanışma Komitesi”, 16 Haziran 1984'de F. Almanya'nın Bremen eyaletinde düzenlediği bir geceyle, 15—16 Haziran İşçi Direnişini andı. DİSK'le dayanışma adına yapılan bu gece, bazı yönleriyle ilerici kamuoyunun, Türkiye'li ve Kürdistanlı kitlenin dikatlerini çekti!..

Gecenin hazırlık ve organize işleri, FİDEF, KOMKAR ve DEV—YOL taraftarlarınca yürütüldü. Ve Bremen eyaletinde bulunan diğer Türkiye'li ve Kürdistanlı demokratik örgütlerin, sözkonusu eyleme katkılarının sağlanması için hiç bir çaba gösterilmedi. Tersine, tekelci bir anlayışla, diğer örgütlerin dayanışmada bulunmaları engellenmeye çalışıldı. Bu durum, Roja Welat Dayanışma Komitesi olarak bizlere, gecede stand (kitap masası) açtırmayı engelleme olayı ile çok açık bir biçimde kendisini dışı vurdu.

Bu anti—demokratik tavıra karşı tekrar durumu, “DİSK'le Dayanışma Komitesi”ne bildirdik. Komite ise, “KOMKAR buna karşı çıkıyor, bu nedenle Roja Welat'a masa açtırmayız” diyerek “ünlü kararı”ni yineledi. Bizler de, yayınlarımızı kapıda sattık ve Roja Welat Dayanışma Komitesinin, 15—16 Haziran İşçi Direnişi ile ilgili bildirisini yayın bir şekilde dağıttık. Sözkonusu anti—demokratik tavır, yayınlarımızın büyük ilgi toplamasına neden oldu. Diğer yayınlarımızın yanısıra 50 adet Roja Welat sattık. Ve tekelci anlayışı kararlı tavırımızla protesto ettik.

Bu olaydan hareketle “DİSK'le Dayanışma Komitesi”nin kiminle dayanışma niyetinde olduğunu kavramaya çalışalım: DİSK'le dayanışma

amacıyla yapılan herhangi bir eylemde ilerici, demokratik örgütlerin dayanışma ve desteklerini sağlamak olumlu, hatta gereklidir. Bu anlamda adı geçen örgütlere görev verilmesi doğaldır. Ancak salt bu örgütlerin desteği ile yetinilmesi ve diğer demokratik güçlerin dayanışma eyleminin dışında tutulmasının onaylanacak yanı yoktur. Ve bu, DİSK'in mücadele gelenekleriyle, ilkeleriyle çelişen dar gurupçu ve sekter bir tavrıdır.

Dahası, Roja Welat, devrimci bir yayın organıdır. Ve O, tarihi bir görevi omuzlamıştır. Bu sorumluluğu gereği, DİSK'le, işçi sınıfıyla tutarlı bir dayanışma içindedir. Roja Welat Dayanışma Komiteleri bu inançla, 15-16 Haziran İşçi Direnişini, Frankfurt, Nürnberg, Bremen, Köln, Regensburg ve diğer bazı kentlerde yaygın olarak dağıttıkları bildirimlerle yaşatmışlar. Tüm bunlara karşın, "DİSK'le Dayanışma Komitesi"nin, Roja Welat Dayanışma Komitesine stand açtırmaması şaşırtıcı değildir.. Çünkü komite DİSK'le değil, birbirleriyle, kendi siyasi çıkarlarıyla, örgütleriyle, dar gurupçu ve tekelci anlayışlarıyla dayanışmayı örgütlemek amacındadır. Değilse, buyursun komitede bulunan DİSK'liler açıklansınlar, Roja Welat'a konulan "yaşagın" nedenlerini!..

Roja Welat muhabiri
Bremen

Yabancı düşmanlığına çirkin bir örnek daha!...

Nürnberg Anti-Faşist Komite üyesi Roja Welat Dayanışma Komitesi taraftarları, 16 Haziran 1984'de, 15-16 Haziran İşçi Direnişisiyle ilgili bildiri dağıtırlarken polisin saldırısına uğradılar. Bildirilere, sorumluluğu şahıs belirtilmediği için el konuldu. Ve bir arkadaşımız gözaltına alındı. Gözaltına alınan arkadaş Almanca bilmediği için, tercümanlığı için diğer bir arkadaşımız kendisine eşlik etmek istedi. Polis karakoluna gidildiğinde, tercümana gerek olmadığı gerekçesiyle dil bilen arkadaşımızın karakoluderhal terk etmesi istendi. Arkadaşımız durumu diğer arkadaşlara iletmek istediği anda, polisler, hiç konuşmadan kendisini de tekme, tokatla içeri oldular. Ve dövdüler. Daha sonra, "pis yabancı", "pis Türk" hakaretleriyle dışarı atılan arkadaşın zorla evi arandı, hemde arama müsadeleri olmadan!..

Diğer arkadaş ise, bir süre alıkonulduktan sonra serbest bırakıldı. Olay, kamuoyunun sert tepkisiyle karşılandı. Aralarında, Roja Welat Dayanışma Komitesi, İşçi Gerçeği, FİDEF, Gerçek, Proleter Dayanışma, Devrimci İşçi, A.v. Dev-Genç, KURD-KOM, Kurtuluş Sempatizanları, ATİF Sempatizanları, ve Kurtuluş Geçiği Örgütü Sempatizanları, DKP, SPD milletvekilleri, Yeşilliler, PASOK,

SPD, Die Falken, SDAJ, JU-SOS, GEW Nürnberg örgütlerinin bulunduğu 38 Alman, yabancı kuruluş ve kişilerin yayınladığı bildiriyle olay kınandı.

Arkadaşlarımızın uğradığı saldırı, yabancı düşmanlığının ne ilk örneğidir, nede son olacaktır. Çünkü, yabancı düşmanlığı, Kohl hükümetinin belirgin politikası haline getirilmiştir. Kemal Altun olayı, 13 Nisan 1984'de Manheim'de Türkiyeli işçilere yapılan saldırı, B.Berlin'de 5 yabancının ölümüne sebebiyet verilmesi ve politik mültecilerin Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Sözleşmesi hükümlerine aykırı olarak sınır dışı edilmeleri bu gerici politikanın somut örnekleridir.

Yabancı düşmanlığı, ancak ilerici Alman ve yabancı örgütlerinin ortak mücadelesiyle geriletebilir.

Politik mültecilerin sınır dışı edilmesine yeni bir girişim

DAB (Bremen Yabancı Dernekler Federasyonu) üyesi Bremen Kürdistan Kültür Merkezi üyelerinden V.B., 19.6.1984 günü sınır dışı edilmek üzere Bremen polisince tutuklandı. Daha sonra 8.7.1984 tarihinde F.Almanya'ya terk etmek kaydı ile kefalet karşılığında serbest bırakıldı.

Yurtsever, ilerici bir kişi olan V.B., Faşist diktatörlüğün ikti-

dar el koyması öncesinde Kürdistan'daydı. Ve Kürdistan halkının ulusal demokratik hakları için yürütülen mücadelede yerini almıştı. 12 Eylül sonrasında F.Almanya'ya gelen V.B., Bremen Kürdistan Kültür Merkezi saflarında çalışmalarını sürdürdü, özellikle folklor çalışmalarında aktif görev üstlendi. Ayrıca Bremen Roja Welat Dayanışma Komitesinin çalışmalarına fedakarca omuz verdi.

Bremen Kürdistan Kültür Merkezi yayınladığı bir bildiriyle, olayı, Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Sözleşmesi hükümlerine aykırı bir davranış olarak nitelendi. Kemal Altun ve sınır dışı edilen diğer bazı siyasi mültecilerin durumlarına dikkat çekilerek, V.B.'nin sınır dışı edilme işlemlerinin derhal durdurulmasını istedi. Bu çağrı, özellikle ilerici kamuoyundan önemli bir destek gördü. SPD-Genç Sosyalistler (Bremen Örgütü), Genç Sosyalistler Üniversite Gurubu, AS-TA ve MSP-Spartakus (Markist Talebeler Birliği), çağrıyı desteklediklerini açıkladılar. Ayrıca Yeşiller Partisi Bremen Eyalet Parlamento Grubu adına 29.6.1984 günü düzenlenen basın konferansında olay protesto edildi. Vegirişiminderhal durdurulması istendi.

İlerici kamuoyunun bu sert tepkisi karşısında V.B.'nin sınır dışı edilmesi işlemleri durduruldu, kendisine yeniden iltica (asyl) yapma hakkı tanındı.

İSVEÇ OLAYI TASVİP EDİLEMEZ

Gazetemiz dizgiye verileceği bir sırada, PKK üyesi Enver Ata'nın yine bir PKK tarafınca İsveç'de öldürüldüğünü duyduk. Olayı izleyen günlerde, PKK'ye yakın çevreler, kendilerine göre bazı nedenler ileri sürerek olayın haklılığını savundular.

İsveç olayını, olayın haklılığını savunma anlayışını ve yurtsever-devrimci çevrelerde görülen farklı tavır alışları, yurtsever ve devrimciler ya da örgüt içi ve örgütler arası ilişkiler çerçevesinde değerlendirmek gerekir. Örgüt içi-örgütler arası sorunlar, bu sorunların aşılmasında başvuru olan "çözüm yöntemleri"nin çeşitliliği, yanlışlığı yeni bir olgu değildir. Türkiye ve Kürdistan sol hareketleri, geçmişin bu bağlamdaki yanlış ve sakat mücadele yöntemlerinden önemli zararlar gördüler. Mak-

yavelizim, dar gurupçuluk, fırsatçılık, komploculuk ve şiddet biçiminde kendini gösteren yanlışlıklar, bir bütün olarak devrimci hareketi olumsuz yönde etkiledi.

12 Eylül sonrasında, faşizm karşısında uğranılan yenilgi, bu yenilginin sergilediği gerçeklerin kaynaklık ettiği sorunlar, sol siyasal örgütlerin yapısında tartışmaları alevlendirdi. Ayrıca buna, koyu gerici dönemnin bir özelliği olarak kendisini dışı vuran zaafı eklendi. Ne var ki, sol siyasal örgütlerin büyük bir çoğunluğu bu durumun vahametini zamanında kavrayamadı, ve bilimsel yöntemin gerektirdiği tedbirler alınmadı. tersine, denenmiş ve yanlışlığı daha bir göze batan yöntemlere, -geçmiş yaşanmamışcasına- yeniden itibar edildi, ediliyor.

Bütün bunlar, Kürdistan'lı, Türkiyeli yurtsever ve devrimci örgütlerdeki ideolojik, politik sorunların olumlu bir doğrultuda aşılmasını olumsuz yönde kamçladı, örgüt içi tartışmaları derinleştirdi. Ve gerici dönemnin örgütlü mücadeleye "ihsanı" olan, inançsızlığı, yığınlığı besledi, geliştirdi. Kısaca sorunlar sol siyasal örgütlenmeleri tehtit eder boyutlara vardı.

Devrimci-demokratik hareketin itibarını, devrimci mücadelenin kazanımı olan değerleri korumak durumundayız. Bunun yolu ise, devrimci sürecin özelliklerine diyalektik bir metotla yaklaşmaktır. Denenmiş ve yanlışlığı daha da gün ışığına çıkmış "mücadele yöntemleri"yle, şiddetle sorunların üstesinden gelinemez, yaşanan sürece ivme kazandırılmaz. Hele hele şiddete başvurma, açık bir ihanet, gizliliği zorunlu örgüt surlarının ifşası ve tesbitli bir ajanlık ortada olmadıkça tasvip edilemez.

Örgütsel birlik, gönüllü bir birlik, ve öyle işlemek zorundadır. Kişinin şu ya da bu nedenle çalıştığı örgütten ayrılması onu öldürmeye gerekçe yapılamaz.

Enver Ata'nın öldürülmesi olayı bu yönüyle ele alındığında, PKK'ya yakın çevrelerce ileri sürülen "hain", "ajanlık" suçlamaları maddi gerekçelere dayandırılmadıkça (ki, şimdiye kadar dayandırılmadı), soyut ve haksız suçlamalar olmaktan öteye gidemez. Ve olayın haklılığından söz edilemez.

Bu nedenle:

- Enver Ata'nın öldürülmesini bir cinayet olarak değerlendirmiyor ve kınıyoruz.

- Yurtsever ve devrimciler ya da örgüt içi ve örgütler arası ilişkilerde, başta şiddete başvurmak olmak üzere, sürece ket vuran değişik tipdeki "mücadele yöntemleri"ni tasvip etmiyoruz. Ve bunlara karşı politik dostluk temelinde ideolojik mücadeleyi sürdüreceğiz.

AĞRI BELEDİYE BAŞKANI ROJA WELAT'IN

SORULARINI YANITLADI

Roja Welat: Sayın Urfan Alparslan, okurlarımıza kendinizi tanıttirmısınız?

Urfan Alparslan: 1945 yılında Ağrı'nın Mirangi (Yurtpınar) köyünde doğdum. 13 çocuklu, önce zengin ve daha sonra giderek yoksullaşan bir ailenin en küçük çocuğuyum. 1957 de ilk okulu bitirdim. Ailemin yoksulluğu nedeniyle hemen okuma olanağı bulamadım, ve bir süre köyde çalışmak zorunda kaldım. Ancak 1960 da yatılı öğretmen okulu sınavlarına girebildim. Sınavı kazandım ve aynı yıl Alparslan İlköğretmen Okulunda öğretime başladım. 1966-67 öğretim yılında mezun oldum ve öğretmen olarak çalışmaya başladım. Aynı yıl evlendiğim eşimden, bir erkek ve bir kız çocuğum var. 1973 yılında İstanbul Atatürk Eğitim Enstitüsüne girdim ve beden eğitimi bölümünü okudum. Bu, aynı zamanda devrimci çevrelerle tanıştığım dönem oldu. Nitekim 1975 yılında devrimci kavgaya omuz vermenin zorunluluğuna inandığım için Kürdistan'da çalışmaya karar verdim. Sık sık sürgün edildiğim Kürdistan'da ancak iki yıl çalışabildim. 1978 de yine sürgünde bulunduğum Konya-Beyşehir'in Höyük kasabasında, arkadaşlarımın ısrarı üzerine tekrar Kürdistan'da çalışmak üzere tainimi Ağrı'ya yaptırıldı. 1979 yılında yapılan ara seçimlerde, Ağrı Belediye Başkanlığına adaylığımı gündeme getirildi. Dünya görüşümün onayı, kader birliği yaptığım arkadaşlarım ve diğer yurtsever, devrimci çevrelerin ısrarı üzerine aday oldum. ve bildiği gibi seçimlerden zaferle çıktım.

RW: Sayın Alparslan, halkımız sizi bir ilin, yani Ağrı'nın Belediye Başkanı olarak tanıyor. Bildiğimiz kadarıyla seçimlere bağımsız aday olarak katılmıştınız. O dönemin büyük burjuva partileri ve gerici saldırılar karşısında; sosyalist oluşunuz ve Kürdistan halkımızın ulusal demokratik mücadelesi içinde aktif rol almanız bilindiği halde seçimden zaferle çıkışınızın nedeni, halkımızın hızlı bir ulusal ve sosyal uyanış içinde olduğu söylenebilir mi?

UA: Bir halkın hızlı bir ulusal ve sosyal uyanış sürecine girdiğinin kriterleri, yine o halkın

çinde bulunduğu nesnel durumu, bu nesnel durumdan kaynaklanan tüm talep ve istemlerini, ve bunlar doğrultusunda yürüttüğü mücadelenin kazandığı boyutları kavramasına bağlıdır. Bu bağlamda sorunuza cevap ararken şunları söylemek mümkün: O dönem Kürdistan'ın genelinde olduğu gibi, Ağrı özelinde de şartlar oldukça elverişsiz ve çetindi. Sömürge Kürdistan'da devrimci-demokratik güçler dağınık ve birbirlerine karşı düşmanca tavırlar içindeydi. Sömürgeci burjuvazi, onun Kürdistan'daki yerli işbirlikçileri, asker-polis desteğinde halkımıza, yurtsever güçlere ve bize yönelik pervasız saldırılarını sürdürüyordu. Sömürgeci devlet, burjuva partileri ve tüm gerici güçler karşımızda idi. Her türden oyun ve provakasyonla karşı karşıya idik. İçinde bulunduğumuz bu olumsuz ve bir o kadarda çetin koşullara rağmen, halkımız, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin ön saflarında yer alan yılmaz savaşçıları tanıdı ve sahip çıktı. Bizim niteliğimizi, kavgadaki yerimizi ve izlediğimiz devrimci politikayı kendi deneyimi ile öğrenerek.. Diğer yandan o, sömürgeci güçlerin, onların yerli işbirlikçilerinin her türden tehdit, saldırı ve zorbalıklarını bildiği ve yaşadığı halde geri adım atmadı. Ve maddi ve manevi alanda hiç bir dayanışmadan kaçınmadı. Kısacası halkımız, ulusal ve sosyal kurtuluş özlemine denk düşen politikamızın doğruluğunu kavradığı için onun etrafında kenetlendi. Ve bu doğrultuda örgütlü mücadeleye omuz verdi.

Sömürgeci devletin tüm saldırı güçlerinin seferber edildiği bir ortamda, cümle burjuva partilerinin seçim platformunda yenilgiye uğratılması ve seçimlerden zaferle çıkılması bir başına, halkımızın hızlı bir ulusal ve sosyal uyanış içine girdiğinin bir göstergesiydi. Zira tüm olumsuz objektif ve subjektif koşullara rağmen bu seçim ve benzeri zaferleri izah etmek mümkün değildir.

RW: Seçim öncesinde hangi yöntemlerle ve nasıl bir propagandayla kitle çalışmasını yürütüyordunuz?

UA: Sorunuzu, o günlerdeki çalışmalarımızı kısaca özetle-

yerek cevaplamak istiyorum. Diyebilirim ki, seçimlerde, temel hareket noktamız sömürge Kürdistan'ın ve halkımızın içinde bulunduğu nesnel durumdu. Bu temelden hareketle politikamızı ve mücadele yöntemlerimizi belirledik. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarımız, bu perspektif etrafında odaklaştı. Belediye başkanlığına seçilmemiz halinde, belediyeyi demokratik bir mevzu olarak kullanacağımızı belirttik. Ve bu mevzunin ele geçirilmesi ile kürt halkımızın gerçek kurtuluşu kavuşamayacağını, temel sorunlarının çözüm bulamayacağını ve bulmasının olanaksız olduğuna dikkati çektik. Gerek açık hava ve gerekse kapalı salon toplantılarımızda kitlelerin dikkatini, ulusal ve sosyal kurtuluş hedefine yöneltmeye çalıştık. Mahalle, işyeri vesemt komiteleri oluşturduk. bu komiteler aracılığı ile halkı örgütleme, politikamızın doğruluğunu onlara kavratmak için kollektif çalışmanın somut örneklerini sergiledik. Tüm gerici, faşist parti ve güçlere karşı, yurtsever, devrimci ve demokratik güçlerin dayanışması, güç ve eylem birliğinin gerekliliğini vurgulayarak ilkeli, ama esnek bir politikayı hedefledik. Halkımızın somut yerel taleplerinden uzaklaşmadan, ona, yapmamız gerekenleri ve ancak yapabileceklerimizi yalana kaçmadan anlattık. Yalan ve demagojinin, devrimcilerin işi olmadığını; sömürgeci, gerici ve faşist güçlerin insanı olduğunu canlı örneklerle sergiledik. Ve bu konuda ısrarlı olduk. O dönem oldukça saldırganlaşan gerici faşist tayfasının her saldırısını militanca güğüslemenin ve püskürtmenin kaçınılmazlığına inanan arkadaşlarımız, halka güven vermenin en iyi örneklerini gösterdiler. Öz olarak ifade etmek gerekirse, halkı yakından tanımanın, onu anlamının ve onunla bütünleşmenin ancak ve ancak devrimci bir politika ve buna denk düşen mücadele biçimleriyle mümkün olabileceğini, kitlelerin daha fazla duyarlı olduğu bu seçim döneminde kanıtladık, sanıyorum. Zaten başarılıymız önemli bir bir nedeni de buydu.

RW: Belediye Başkanı iken ne tür çalışmalar yaptınız, hangi güçlüklerle karşılaşıyordunuz?

UA: Daha adaylık döneminde karşı karşıya bulunduğumuz sayısız güçlükler, belediye başkanlığı döneminde daha değişik biçimlerde, ve fakat daha bir ağırlaşarak varlığını sürdürdü. Ağrı halkımızın, yurtsever ve devrimci kesimlerin desteğini almamıza rağmen, önemli maddi ve manevi güçlüklerle boğuşmak durumundaydık.

Sömürgeci devletin fiili saldırı ve provakasyonlarına hedef olduğumuz o dönemde, halka vadettiklerimizin tümünü yerine getirme olanağını bulamadığımızı rahatlıkla söyleyebilirim. Ne var ki, bu, hiç bir şey yapmadığımız anlamına gelmez. Seçimlerden hemen sonra hızlı bir çalışma içine girdik. Kollektif bir ürün olan çalışma programımızın hayata geçirilmesinde, öncelikle belediyeyi faşistlerden arındırdık. Yerel olanaklarımızı zorlayarak öncelikle kenar mahallelere yol, su, elektririk ve kanalizasyon hizmetlerini götürdük. Halkın acil gereksinimi olan ekmeğe, şeker, yağ vb. ihtiyaçlarının giderilmesine çözüm getirildi. Halk kuyruklardan kurtarıldı. Karaborsacılaşma amansız bir savaş açtı. Halk yararına olan benzeri sorunların, mahalle ve işyeri komiteleri aracılığıyla çözümünü için gerekli tedbirler aldık.

Kısacası, kollektif çalışmanın, halkla bütünleşmenin ve ona güven vermenin somut ve ileri örneklerini sunduk... İnatçı ve kararlı çalışmalarımız, sömürgeci güçlerin tedirginliğini arttırdı. Şahsıma ve kader birliği yaptığım arkadaşlarıma yönelik provakatif saldırıların yoğunlaştırılmasına neden oldu. Bir kez 75 arkadaşımın birlikte olmak üzere, iki kez tutuklandım ve bir defa da ağır biçimde yaralandım. Bütün bunlar ve benzeri sayısız provakatif saldırı ve tertipler, burjuvazi açısından istenen sonucu vermedi. Ve nihayet sömürgeci devletin İçişleri Bakanlığının anti-demokratik kararı ile görevden alındım. Aradan kısa bir süre geçmeden 12 Eylül askeri faşist darbe bastırdı. Ve böylece çalışmalarımız noktalandı.

Bütün bunlar, sömürgeci bir ülkede, sosyalist bir belediye başkanının hangi güçlüklerle karşılaşabileceğinin en açık göstergeleridir. Bu anlamda,

sömürgeci boyunduruk kırılmadan, Kürdistan halkımız ulusal ve sosyal kurtuluşuna kavuşmadan, devrimci bir belediye başkanının, halk yararına yapması gerekenleri tümüyle yapabilme şansı ve olanağı yoktur. Ancak bu, sömürgeci boyunduruk altında dahi devrimcilerin böylesi mevzileri kullanmalarını gerektirmez, inancındayım. Zira bu fırtınalı dönemin "bize" ve genelde devrimci mücadeleye önemli kazanımları da oldu.

RW: Ağrı'da odönm devrimci—yurtsever güçler ile gerici faşist güçler arasında kıyasıya bir mücadele sürüyordu. Bir devrimci ve bir Belediye Başkanı olarak sizde bu mücadele içindeydiniz, hatta bir kaç kere silahlı saldırıya uğradınız ve bir keresinde ağır bir biçimde yaralandığınızı ifade ettiniz. O dönem hakkında okurlarımıza anlatacağınız varmı?

UA: O dönemin özellikleri bilinmesine rağmen kısaca değinmekte yarar var, sanırım. Bilindiği gibi tekelci burjuvazi iktidarını sürdürmek konusunda bir acz içindeydi. Ekonomik, siyasal ve toplumsal bunalım burjuvazinin açmazını oldukça derinleştirmişti. İşçi sınıfı, Kürdistan halkı ve diğer emekçi yığınların burjuva devlet iktidarına karşı tepkileri önemli boyutlar kazanmıştı. Grevler, direnişler ve kitle gösterileri bir birini izliyordu. Kısacası, sınıf kavgası sertleşiyor, Kürdistan halkının ulusal demokratik mücadelesi yükseliyordu. Tekelci burjuvazi açısından bunlar, tehlike çanlarının çalmakta olduğunu gösterecek yeterlikteydi. Burjuvazi devrimci demokratik hareketi sindirmek, kitlelerden yalıtılmak ve böylece onu teslim almak için gizli ve açık örgütleriyle gerici terörü tırmandırıyordu.

Diğer taraftan devrimci—demokratik hareket kitleleri iktidar hedefinde örgütleyip yönlendirmek, yığınların yükselen muhalefetine öncülük etmek durumunda değildi. Sol siyasal güçlerin ideolojik, politik ve örgütsel yapılarından kaynaklanan zaafılar, yutsever ve devrimci güçlerin birliğini önemli ölçüde engelliyordu. Dolayısıyla sol güçlerin birliği sağlanamıyordu. Ayrıca devrimci durum üzerinde bir yığın lafinedildiği bu dönemde, devrimin dayattığı çetin görevlerin üstesinden gelmek yolunda ciddi bir hazırlık da yapılmıyordu. Denilebilir ki, büyük ölçüde gelişmelerin arkasın-

dan sürüklenilerek ulusal ve sosyal muhalefet yönlendirilmek isteniyordu. Elbette ki, bu anlayış ve yapıları ulla sol güçlerin, burjuvaziyi alt etmeleri mümkün değildi. Ve faşizm karşısında uğranılan ağır yenilgi (ki, bu yenilgi geçici olmaşna rağmen), bunu gözler önüne sergiledi.

İşte bu nesnel ve öznel koşullar çerçevesinde yürütülen kavgada Ağrı, ülkemiz Kürdistan'da sertleşen mücadelenin önemli bir odağıydı. Ve bize şunu gösterdi: halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine kararlıca sahip çıktığı, ona doğru ideolojik, politik ve örgütsel öncülük yapıldığında hiç bir gerici, zorba ve baskıçı gücünü, varmak istediği hedeften alıkoyamaz. İşte Roja Welat okuyucularına esas olarak söylemek istediğim de budur.

RW: Bildiğiniz gibi 12 Eylül faşist cuntasıyla birlikte, devlet aygıtında yukarıdan aşağıya faşizmi kurumsallaştırma çabasına girildi. Sizce toplum yapısında, yani faşizm kendisine kalıcı bir kitle tabanı edinebildimi?

UA: Bilindiği gibi, 12 Eylül'den sonra cunta, ekonomiyi düze çıkarmak için var olan sınırlı demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlarını bile ortadan kaldırdı. Kapitalist tekkellerin yayılma ve daha da büyümeleri için, faşist devletin tüm olanakları seferber edildi. Kurulan "kuklalar meclisi" sadece bu doğrultuda kararlar çıkardı, tekelci sermayenin yayılma seceresi olan "anayasa"yı düzenleyip, sözüm ona "referandum" komediyasıyla ve süngü gücüyle halklarımıza dayatıldı. "Anayasa" komediyasından sonra faşist cuntanın icazetiyle "yeni" siyasal partiler ve şefler yaratıldı. Ardından "demokrasiye geçiş" adına göstermelik "seçimler" yapıldı.

Tekelci burjuvalar ve onların sözcülüğünü yapan burjuva yazarların "Türkiye ekonomisinin mimarı" olarak tanıttıkları Turgut Özal ve kabinesi de, derinleşen ekonomik bunalımlar karşısında acizliğe ve sonu uçurum olan bir açmaza girdi. Bu durumlar giderek ANAP'ı bile etkileyen siyasal bunalımlara dönüştü.

Özal, görevi Ulusu'dan devraldığı anda, ilk işinin enflasyon hızını tek rakama düşürmek olacağını vaad ediyordu. Oysa uyguladığı ekonomik politikası sonucu ilk anda hedeflenen %20 enflasyon oranı dahi

tutmadı, ve enflasyon hızı %45-50'ye çıktı. Ayrıca bunun, yıllık enflasyon hızı olarak kalacağı ve devam edeceği bazı burjuva ekonomistlerce doğrulanıyor. Türk lirası, günden güne değer kaybediyor. 24 Ocak 1980'de gerçekleşen devaluasyonla 70 liraya yükselen 1 ABD Doları, yapılan hesaplara göre bu yıl sonuna kadar 430-450 TL'sine fırlayacaktır. Yine burjuva basınına yansıdığı kadarıyla, yeni Başbakan Özal ile eski Başbakan Ulusu arasındaki polemiklerde, Ulusu hükümeti döneminde faşist devletin, resmi kalpazanlık yaparak 200 milyar lira fazla para bastığı ve bunun resmi kayıtlara geçmediği Özal tarafından öne sürüldü.

Diğer taraftan zamların ardı arkası kesilmiyor. Gelir dağılımındaki adeletsizlik, halk yığınları aleyhine giderek derinleşiyor. Fiyat artışlarına ayak uyduramayan işçi, köylü, esnaf ve sanatkarların satın alma güçleri günden güne düşüyor. Açık işsizlik oranı görülmeyen boyutlarda... İhracatta da 24 Ocak kararlarının hedeflediği düzeye varılmadı. Ve dış ticaret açığı giderek artıyor.

Bu açlık, sefalet ve yoksulluk eşliğinde dayatılan siyasal baskı, terör, işkence ve katliamlar her geçen gün daha bir yoğunlaşıyor. Ama bütün bunlara rağmen izlenen ekonomik politikanın yarattığı bunalım giderilemiyor, derinleşiyor. Toplumun değişik kesimlerinde daha şimdiden cuntanın baskılarına, hayat pahalılığına karşı tepkiler sloganlaşarak yükseliyor. Halklarımızın onuru sayılan yiğit tutukluların kararlı direnişleri, aydınlar bildirişi, İstanbul'da Türk-İş toplantısında yükselen sesler ve tutuklu ailelerinin protesto gösterileri bunun açık belirtileridir. Ve bu durum daha şimdiden tekelci burjuvaziyi önemli ölçüde rahatsız ediyor. İşte burjuvazinin "alternatif politika" arayışlarının temel nedeni de budur.

Kısaca belirtmek gerekirse, Türkiye'deki ekonomik bunalımlar, geçici ve kısa süreli bunalımlar değil, bilakis kalıcı ve süreklidir. Ve giderek de siyasal bunalımlara dönüşecektir. Halk kitlelerinde artan huzursuzluk, toplumda görülen kaynaşma, muhtemel patlamalara gebe dir. Bütün bunlar faşizmin kitle tabanı edinmesi karşısında objektif engellerdir. Görev, toplumda kabanar bu öfkeli devrimci bir dalgada birleştirmektir.

RW: 6 Kasım genel "seçimleri" ve 25 Mart yerel "seçimleri" cuntacıların ve bu arada boyalı burjuva basınının iddia ettikleri gibi "demokrasiye geçiş" sürecinin tamamlandığı doğrudur? Değilse görüşlerinizizi özlüce açıklar mısınız?

UA: 6 Kasım genel ve 25 Mart yerel "seçimleri" nin, "demokrasiye geçiş" in bir gereği olarak yapıldığına kuşku yok. Ne var ki, ne 6 Kasım ve ne de 25 Mart "seçimleri" ile Türkiye'deki faşist rejimin yapısında hiç bir değişim olmadı. Burjuva basınının, dış kamuoyunu ve kitleleri kaba bir demogojiyle avutmaya çalışmasına rağmen, işçi sınıfına, Kürdistan halkına ve diğer emekçi yığınlara dayatılan baskı, zulüm, sömürü ve işkence eksilmedi, tersine artarak devam ediyor. Zaten halklarımızın gerçek temsilcileri ve onların örgütlerinin katılmadığı, süngü gölgesinde yapılan göstermelik "seçimler" den aksini beklemekte hayal olur.

Diğer yandan, İşçi sınıfının ekonomik—demokratik ve sosyal haklar uğruna yürüttüğü savaşın süngü ve zorbalık yasalarıyla boğulmak istendiği, düşünce, söz, basın ve örgütlenme özgürlüğünün unsalt tekelci burjuvaziye ve bir avuç mutlu azınlığa tanındığı, Kürdistan halkı üzerindeki sömürgeci zulmün gittikçe iğrençleştiği bir toplumda "demokrasi" den, "demokrasiye geçiş" ten bahsetmek, kaba bir deyimle yalan söylemekten başka bir şey değildir.

Esasen faşist diktatörlüğün, "demokrasi" ye "geçiyoruz", "geçtik" yalanları ile hedeflediği sivil bir giysi altında faşizmi kurumsallaştırmaktan başka bir şey değildir. Fakat o'nun bu özlemi kursağında kalacaktır. Toplumun değişik kesimlerinde görülen hareketlilik, daha şimdiden bu gerçeği yalın bir biçimde göstermektedir.

RW: 25 Mart seçimlerinden sonra toplumun değişik kesimlerinde hızlı bir kaynaşma gözle görülmektedir. Sol siyasal hareketlerinde bulunduğu bulundukları krizi atlatmadan, bu kesimlere alternatif olma şansı varmıdır?

UA: Açlık, sefalet, baskı ve zulmün görülmeyen boyutlara vardığı günümüzde, Türkiye ve Kürdistan'da yaşam, katlanılmaz bir haldedir. Toplumun değişik kesimlerinde görülen kaynaşma ve hareketliliğin, önümüzdeki dönemde kendiliğinden gelme hareketler ve

Devamı sayfa 15'de

DİSK olayı, DİSK'le dayanışma ve yeni dönemin mücadele perspektifleri

III

12 Mart faşizmi ve sonrasında DİSK

Tekelci burjuvazi, 12 Mart faşizmi döneminde en parlak yıllarını yaşadı. Bu dönem, tekelci burjuvaziye büyük kârlar, işçi sınıfına, diğer emekçi yığınlara yoğun bir baskı, sömürü, işsizlik ve pahalılık getirdi. Kürdistan'daki sömürgeci zulüm azgınlaştırıldı. İşkence çarkları, zindanlar bu dönemde de işletildi. Baskı rejimi eşliğinde sürdürülen kısıtlamalar, doğal olarak toplu iş sözleşmelerine de yansyordu. Ücretlerle fiyatlar arasındaki dengesizlik alabildiğine büyüdü. İşçi sınıfı emeğinin pazarlığını yapamıyor; patronlar, grev hakkını kullanamayan işçilerin en basit ücret artışı istemlerini bilerek edebiliyordu. Grev ertelemelerinin yanı sıra, grev yasakları son derece olağan bir hal almıştı. Örneğin, Eylül 1974—Haziran 1975 tarihleri arasında, yalnızca Ankara'da ezici bir çoğunluğu DİSK üyesi olan sendikaların 39 işyeri ve bağlantılarına ilişkin grev kararlarına yasaklar konuldu. (Bak. Age. s.258). Yine 1971 yılında çıkarılan 1475 sayılı iş kanunu, bir dizi anti—demokratik hükümler içeriyor; ve özünde tekelci burjuvazinin çıkarlarını korumayı hedefliyordu. Söz konusu yasanın işverene, “istediği işçiyi, istediği anda işten atma” yetkisi veren 13 ve 17. maddeleri bu bakımdan ilginçtir. Ayrıca kadın ve rekek işçiler arasında süregelen eşitsizlik, bu dönemde de varlığını sürdürdü.

Ancak faşizmin tüm baskı, sindirme çabaları sınıf sendikacılığını ve ilerici hareketi yok edemedi, işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadele azmini kıramadı. Çıkarılan gerici, anti—demokratik yasalar, zaman zaman geri tepti. İşçilerin sendika seçme özgürlüğüne yönelen baskı ve tehditler, işçi sınıfının önemli bir kesiminin kararlı direnişiyle karşılandı. Faşizm bizzat yaptığı yasal düzenlemelerle gelişmelerin önüne geçemiyordu, artık. Örneğin, bu dönemde 44 işyerinde hertürlü tehdit altında yapılan referandumların 28'ini DİSK'e bağlı sendikalar kazanırken, bağımsız ve Türk—İş'e bağlı sendikalar

16'sını kazanabilmişti. (Bak. Age. s.273). Diğer yandan sendikal hareket, dar kapsamlı ekonomik mücadelenin duvarlarını daha açık bir biçimde yıkmaya yöneliyor, demokratik hak ve özgürlükler için verilen mücadele ile bütünleşiyordu. Bu durum, işçi sınıfının sendikal mücadelesi açısından yeni bir dönemin başlangıcıydı. Ve demokratik hak ve özgürlükler için verilen savaşla bütünleşerek gelişen sendikal mücadelenin başını yine DİSK çekiyordu.

12 Mart faşizminin geriletmesiyle işçilerin politik görevleri, daha da ileri boyutlarda tartışılmaya başlandı. DİSK 5. Genel Kurulunda alınan kararlar bu bakımdan önemlidir. Alınan kararlardan bazıları şöyleydi.

“12 Mart döneminin verdiği derslerden yararlanılması ve Türkiye'nin bugünkü koşullarını unutmayarak, ayrıca faşizmin kendi doğrultusunda bir düzen kurmak için fırsat kollandığında hesaba katarak, Türkiye'de demokratik hak ve özgürlüklerin tam anlamıyla yerleştirilmesi ve pekiştirilmesi için, bütün ilerici ve yurtsever demokratik örgütlerle işbirliğine gidilmesi, bu amaçla bu konularda somut bir işbirliğini sağlamak amacıyla, gerekli çabalarda bulunulması,”

“—Sermaye sınıfının emekçi sınıflar üzerindeki açık diktatörlüğü demek olan ve ucu emperyalist tekellere dayanan insanlığın baş belası faşizmin dünyamız ve Türkiye'miz için de büyük bir tehlike olduğunu, yurdumuz dahil, bir çok ülkede bugün de faşizmi tezgahlamak için emperyalizm ve yerli işbirlikçilerinin fırsat kolladıkları asla unutulmayarak, DİSK'in faşizme karşı yoğun bir mücadele sürdürmesi gereklidir.” (DİSK 5. Gen. Kur. Kararları)

Görüldüğü gibi DİSK, faşizme karşı demokrasi mücadelesini gündemine alıyor. Ve anti—faşist mücadelede tüm yurtsever ve demokratik güçlerin birliğinin gerekliliğine işaret ediyor.

DİSK 5. Genel Kurulunda alınan kararlar, o dönemin koşullarına göre, bir yönüyle kararlarıdır. Ancak bu, bazılarının iddia ettiği gibi DİSK'in, “işçi sınıfının politik görevlerini

oldukça iyi şekilde kavradığı” anlamına gelmez. Çünkü işçisinin politik görevlerinin oldukça iyi bir biçimde kavranması, demokrasi sorununun doğru bir perspektife oturtulmasını gerektirir. DİSK bir işçi sınıfı partisi olmasa da (ki, değildir), demokrasi savaşı içindeki işlevi gereği, faşizme karşı demokrasi mücadelesini doğru kavramak durumundadır. Kaldı ki, bizzatihi sömürgeci bir ülke durumunda olan Türkiye'de, demokrasi sorununun doğru kavranması daha bir önem kazanıyor. Zira Kürdistan'daki ulusal demokratik mücadele, faşizme karşı verilen demokrasi savaşında gözardı edilemeyecek temel bir unsurdur. Bu nedenle DİSK açısından işçilerin politik görevleri değerlendirilirken, asgari koşullarda da olsa bu konunun açıklığa kavuşturulması gerekiyordu. Diğer bir deyişle, şovenizme karşı mücadele perspektifini netleştirilmesi, faşizme karşı demokratik savaşın örgütlenmesi için bile asgari bir zorunluluktur. Ayrıca bu, işçi sınıfının enternasyonalist bir ruhla eğitilmesi, bilinçlendirilmesi için de zorunluydu.

İşçi sınıfı, toplumun en devrimci ve en kararlı sınıfıdır. Onun bu görevini yerine getirebilmesi, öncelikle işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüyle silahlandırılmasına bağlıdır. Bu onu, kendi sınıf çıkarlarının yanı sıra halk kitlelerinin, ezilen—sömürülen ulusların temel hak ve özgürlüklerinin korunması ya da en azından bunun için gerekli savaşın örgütlenmesi göreviyle karşı karşıya getirir. Açık ki, böyle zorlu bir mücadelenin üstesinden gelebilmek, işçilerin bilimiyle donanmaya ve buna uygun sendikal ve politik örgütlerin oluşturulmasına bağlıdır. Sınıf sendikacılığında bu konuda azami duyarlılık gösterilmediğinde, işçi sınıfının enternasyonalist bir ruhla bilinçlendirilmesinde gerekli hassasiyet gösterilmediğinde ekonomizmin gelişme olanağı bulması kaçınılmazdır. Ekonomizm ise, işçi sınıfının mücadelesini yalnız ekonomik istemlerle sınırlandırmakla kalmaz; işçi hareketini, işçi aristokrasisini güçlendirerek düzenle bütünleştirir. İşte DİSK 5. Genel Kurulu

nun işçi sınıfının politik görevlerine dikkati çeken kararların ciddi zaafı taşımasının önemli bir nedeni buydu. Ve elbette ki, bunu, o dönemde Türk toplumunun değişik sınıflar ve katmanları arasında önemli ölçüde etkin olan ırkçı—şoven burjuva ideolojisinden, DİSK içinde var olan ekonomizm ve sosyal demokrat eğilimlerin etkisinden soyutlayarak izah etmek mümkün değildir. Zaten Kürdistan halkına yönelik soykırım hareketlerinin, sömürgeci baskı ve zulmün sesizlikle karşılanması, işçilerin enternasyonalist eğitimine gereken önemin verilmesi ve Kıbrıs işgalinin bizzat—o dönemin— DİSK yöneticileri tarafından onaylanması, bu gerçeği daha açık bir biçimde ifade ediyor. Ancak buradan hareketle, —o dönemde— DİSK içindeki olumlu gelişmeleri, ileriye yönelik adımları görmezlikten gelmek de doğru değildir.

Demokrasi mücadelesinde DİSK ve DİSK'in birliğini tehdit eden yönelimler

1970'li yılların ikinci yarısı, tekelci burjuvazi ile işçi sınıfı ve diğer yurtsever—demokratik güçler arasında sürdürülen keskin bir mücadeleye sahne oldu. Faşizm geriletildi, ancak ciddi bir tehlike olarak işçi sınıfını ve diğer demokratik güçleri tehdit ediyordu. Sınıf mücadelesinin sertleşmesi, Kürdistan'da ulusal demokratik mücadelenin devrimci bir doğrultuda gelişmesi ve giderek derinleşen ekonomik bunalım, burjuvazinin açmazını daha da artırmaktaydı. Tekelci burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesi, devrimci—demokratik muhalefetin bastırılmasına, sindirilmesine bağlıydı, büyük ölçüde. İşte bunun için de, yeni anti—demokratik baskı yasalarına gereksinim vardı. Ve bu gereksinim, sıkı yönetim mahkemeleri niteliğinde olan Devlet Güvenlik Mahkemeleri kurularak karşılanmak istendi. Ancak tekelci çevrelerin bu özlemi de çok geçmeden kursaklarında kaldı. Eylül 1976'da DİSK, tüm yurtsever—demokratik güçlerle birlikte DGM yasasına karşı kararlıca direndi. Ve DGM yasası engellendi.

DEVAM EDECEK

MEYLA “OTONOMIYÊ” NÊZBÛYÎNA REFORMÎSTÎ Û PIRSA YEKÎTIYA HÊZÊN WELATPARÊZ

Wekê tê zanin, meyla Yekiti Nîştîmanî Kurdistan yalîser “otonomiyê” dî vê demê da dî nav hêzên pêşverûyên Rojhilata Navin, xesîma dî nav tevgerên Kurdistan û meriyên welatparêz da bî awakî fireh va tê xeberdan.

Dî roja iroyin da, lî dinê û dor—hêla me gelek bûyêrên grîng tînjîyanê, dîvê demê da pîrsa “otonomiyê” tîşteki piçûk nine, bî hêsayi dev jê nayê berdan, yan ji “bî hanin û berhevkirina ava çil aşan va” ev pîrs nîkarêşêrin bê nişandan. Ev, pîrseki gîringe. Û dî riya pêşvaçûnên siyasi yê Rojhilata Navin da, jî derê nêzbûyînê fêdeyi, reformîstî û xisî gerek bê tehlîlkîrîn.

Sistema kapitalîst dî boranekê kûr daye. Bî kûrbûna boranê va emperyalîzm, dî warê bir û baweri, siyasi, leşkerî û diplomasiyê da êrişên xwe here pêşva dibe. Bî tehdîta şerê nuklerî va hatîna mîrovatiyê ra dî leyze, leca çekbûyînê pêşva dibe, “detantê” sabote dîke, dadiya (hîquqa) navdewletî dîde bîngan, nijadperestiyê dîde bezê, dîxwaze tekoşîna netewên kolonî—bîndest jî bo serxwebûn û demokrasiyê bîde xenîqandin, evan yekana dî dema iroyin da niqtên meyla daxwaz û politikaya emperyalîstî ye. Emperyalîzm tenê bî van yekan va jî namîne. Ew, lî çar aliyê cihan, bî daxîstîna kuçîkên şerê mîntiqeyî va aşîtiyê dîxe nav talukekê mezin, jî bo vê yekê seri lî hemû rê û dîrbînan dîxe. Rojhilata Navin, kuçîkekê şerê mîntiqeyî ye grîngê û ev yek jî, bî destê emperyalîstan hatiye vêxistin.

Pilana emperyalîstan, siyonîstan û destbrakên wan ên paşverû, ew bûn ku, cara ewil tevgera Filistin, hêzên pêşverûyên Lubnan û Suryê bixîstana bîne hukum. Lê evê pilanê cih negirt, yan jî roja iroyin da paşva hat xistin. Serdagirtîna paşverûyan, tevgera rîzgariya Filistin birindar kir, lê berxwedana pêşverûyên Lubnan û bî arîkariya Suryê ya bî aktîvi va, ev serdagirtîna dî leca duyemîna da paşda hat xistin. Nayê gotîna ku, dî vê wari da serdagirtîna û taluka emperyalîstan, siyonîstan û paşverûyan nemaye. Bî rasti, gava

meri rewşa hêzên mîntiqê yê çîni û siyasi tîne ber çav, xwiyaye ku, taluke hên jî navê nehatiye rakîrîn û dî demekê kurt da jî nayê rakîrîn. Bî berxwedana hêzên pêşverû va erîşa emperyalîzmê paşva hat xistin, lê ew jî bo ciyê xwe bîcêrbîne, dest bî veqetana hêzên şoreşger û paşverû kir, bî vê yekê va dîxwaze wan bîni bîxe û dî vê wari da ew hazîriya êrişên nû dîke.

Pîrsa gîring ya dî jî ewe ku, armanca erîşa emperyalîstî û paşverûyan ne tenê Lubnan e; alîki da lî Behra Besrayê, alî dîna da lî Behra Spi, Êge û çar aliyê Kurdistanê. Jî bo vê yekê ye ku, dewleta faşîsta Tîrkiyê dî Rojhilata Navin da wek Îsraila duyemîna tê ditin. Dîktatoriya faşîstî bo vê yekê jî berê da xwe şemrandîye. Serdagirtîna ordiya Tîrkiyê ya lî dîji Kurdistanê İraqê, erîşa ser Kurdistanê İranê, şerê navbera İraq û İranê, yê ku gelên herdu welatan xîstîye nav xîzani û feqiriyê, yê ku kêrê herdu xelkan nayê, —bî taybetî dî pîrsa Kurdistanê da—bî gora vê yekê va daxwaza wê ewe ku, herdu dîktatoriyan paşverû bine lîngan yan jî, bî hevra hêzên rîzgari—netewî yê Kurdistan bîxenîqîmîn, wan jî ortê bîdîna rakîrîn, pêwendiyên kubî paşverûyên Ereban ra hatiye pêkanîn, serdagirtîna Qibrîsê, çavtîrsînê (tehdîtên) lî ser Suryê û 15 sal şûnda hatîna Filoya Şeşemîna lî limanê Tîrkiyê dî denîşandin ku, Tîrkiyê çawan dî vê wari da xwe şemrandîye.

Bî gora kêmasî û şaşiyên hêzên rîzgariwazên netewê Kurd va jî, ev mîntiqe talukekê gîring dîde nişandan jî bo sazûmanên paşverûti û faşîstî. Şerê navbera İraq û İrane çar sale ku dom dîke, armanca vîşerî alîki da jî dîhîje Kurdistanê. Eva yeka jî eşkere ye ku, cara ewil dîxwazîna vîşerî neheq bînin ser axa Kurdistanê. Dewleta faşîstî ya Tîrkiyê gelek fêde jî kêmasiyên herdu dewletên ku dî şer dane dibîne û bî taybetî pêwendiyên ku bî dîktatoriya paşverûya Seddam ra xurt kirîye û roj bîroj zêdebûyîna êrişên wî yê ser Kurdistanê evê yekê bî awakê qewim va eşkere dîke.

Bî van şertên berbiçav va wextê ku meri lî vê pîrsê dînêre, dî demekê kurt da Kurdis-

tan dîkare bibe en damê pevçûnekê dîjwar dî navbera hêzên paşverûyan û paşverûyan da. Dîvê mîntiqê da pevçûn û cudabûyîna hêzên paşverû û paşverû da rola şoreşger û welatparêzên Kurdistan gelek mezm e, û piçûk nayê ditin. Dîvê wari da lî dîji erîş û provakasyonên dîjîman lî tevayî Kurdistanê cara ewil pêvîste gelê Kurd bî hebûn û qewata xwe û bî alîkariya destbrak û arîkarên xwe yê rastî û hergavi vabîsekîne. Eva yekajî, —bî hînek dîjwari û menîyan vaji— dî riya yekîti û arîkariya hemû hêzên rîzgariwaz û şoreşgeran da gavên pêşavêti berpêş me dîke. Dost, hogr û arîkarên der û hîndîr pêvîste bî gora daxwaz û destxîstînen dema dirêj bêne hîlbîjartîna, pêwendiyên dema kurt jî gerek bî van yekan va bê grêdan.

Pêvîste, bûyêrên dawî, yê ku lî Kurdistanê qewimîn, daxwaza “otonomiyê” ya YNK û xweşînanîna pîrsa “otonomiyê” û kirêtên wê ku, jî aliyê reformîstan da tînjî parastîna, menî û dubendiyên ku lî pêşîya yekîti û tevkarîya hêzên welatparêzîna, dî bîne van perspektîvan da bêne şîrovekirîna.

Bê hebûna demokrasiyê jî otonomiyekê rastî nayê xeberdan

Dî nav bûyêrên dawî, yê Kurdistanê da daxwaza YNK ya lî ser “otonomiyê” dî seri da tê. Wekê tê zanîn dî rojên pêşî yê nehîha Çileyê Paşîna da gelek radyo û rojnameyên cihan vê xeberê belav kirîna: “dî navbera sazûmana Seddam û YNK da, jî bo mafê otonomî bîdîna Kurda peymanek çêbû, dan û stana peymanê lî ber qedanê ye, dawîya vî peymanê dî demekê kurt da wê bî eşkerakîrîn.” Dî ser vî yekê da 3 meh derbas bû, lê ev banga “gîring” nehat şîrovekirîna!. Û herdu alîyan jî vî yekê derewî (vîr) dernexistîna.

Bi ditina me va, ev pirs gelek servekiri û eşkere ye. Yekiti Niştmani Kurdistan bi diktatoriya Seddamê xwinxwarra, di warê "otonomiyê" da gelek rê û mesafe standiye. Bi ihtimalekê mezin va, ev yekê veşarti dihêlin, ji ber ku caba hêzên welatparêz û şoreşger ji bo vê yekê gelek hîşk bûn û bi vê yekê va dîxwazin û pirsê bîdî birkirin. Pêşvaçûna van bûyêran bi teherekê dî naye şirovekirin. Ji bo ku, ne YNK û ne ji yên ku YNK dîparêzî nîkarin bi rasti û awakê servekiri caba û pirsê rojîna "otonomiyê" bîdî.

Xwiyaye ku, navça û meselê rê û mesafa ku di riya "otonomiyê" da hatiye standînine; srkaniya û meselê ewe ku, bi dijminê xwinxwarê gelê Kurd ra, bi diktatoriya Seddam ya ku li ber hülweşanê ye, ra peymanekê usa çêkirin e. Ji bo sûra û bûyêrê bê eşkerekirin, pêvîste li pey caba van pirsan bê gerin: YNK, slogana "ji Îraqê ra demokrasi, ji Kurdistanê ra otonomi" wek armancekê stratejîk daye pêşberê xwe, sedemê û yekê çîye ku bi diktatoriya Seddam ra dîxwaze "otonomiyê" sazbike? Evan sedeman bi kêrê efûkirina meyla YNK tê gelo?

Cara ewil eva yeka pêvîste bê eşkerekirin ku, sedemên himmi yek ji ewe ku, yên ku YNK dibê bi sazûmana diktatoriya Seddam ra peyman dîde çêkirin ewe ku, YNK ji, —wek hînek tevgerên Kurd ên dî—perspektîvên şoreşa Kurdistanê baş û rast famnekiriye yan ji naxwaze rast fambike. Eva yeka ji û bûyêrê xweş eşkere dîke ku, tekoşîna rîzgarî û netewî ya gelê me yê Kurdistanê Iraq bi armanca otonomiyê va tê grêdan, bi taybetî di û perçê da şerê gelê me, yê ji bo azadiyê tu dersêk ji hînkêrên dema Berzani ji dernexistiye. Bi vê yekê va, YNK ji şiyara xwe ya "ji Îraqê ra demokrasi, ji Kurdistanê ra otonomi" ji dîrketiye, eva yeka ji, ji bir û baweriya wi dertê. Ali dî ji, ew birdîkî ku pêşneyarkîna demokrasiyê ji bo Îraqê, pîrsekê destxistina hukmî ye, pîrsekê îxtidari ye, yan ji YNK, demokrasiyê ji, otonomiyê ji bi gora bir û baweriya xwe ya çîni û siyaseta burcuwaziya piçûk va şirodîke.

Ya duyemîn, siyaseta itifaqiyê ya YNK, ji baweriya wi ya çîni (sîmfî) û siyaseta wi dertê, ew pîrsekê xweyî derketinê (baweriya bi qewataxwe ya arizî anîne) piçûk dibîne û ji xwe ra politikaya ji dubendiyên nav dijminan fêde derxistin yan ji pişt bi wan grêdayîne hildibijêre; û daxwaz û kêrhatiyên dema kurt dixe pêşîya kêrhatî û daxwazên gelê me, yên dema dirêj.

Ya sêyemîn, peyvendiye wi bi tevgerên şoreşger û welatparêzên Îraq û Kurdistanê Iraq ra gelek xirab û nebaşê (divê yekê da bi qasî PDK—Îraq, ewqas ji YNK xwedanê guneh û xetane); şertên gran, yên ku di tebieta şoreşa Kurdistanê da hene uhd...

Xwiyaye ku, meyla YNK ya "otonomiyê" bi van yekan va û yên ku dîxwazin peyman navbera YNK û diktatoriya Seddam şerî bîdî nişandan û wi divê wari da rûspî derxîn ne ewqas xwedanê pêşneyarên himmi ne û bi vê yekê va YNK nikare enîvekîrî û rûspî ji nav û şuxulî derkeve. Ev tewrê YNK bi eşkeretî tewrêkê xwegirêdayî ye. Pêvîste ev tewrê bê mehkum kirin.

Hêza reformîst bi xebata ruspi derxistina YNK va pêsîla xwe dîde dest

Pîrsekê "otonomiyê" ya ku di navbera hêzên pêşverûyên Rojhilata Navîn û tevgerê şoreşger—welatparêz ên Kurdistan da li ser tê dengkirinê bi xwe ji, teher teher tê şirovekirin. Di û wari da nêzbûyîna ecêb ji meyla reformîstî, ji PSKT ya ku oportunistên refa pêla rast serilêdîkşînin hat. Ev ref, rê û dirba dîdeşaskîrî, "hîm li nalê, hîm ji li pîsmarê dixê", çî dibêje, çî dîxwaze bêje qet naye kîvîşê, tenê evyek baş kîvîşê dibê ku, dîxwaze peyman ku YNK bi diktatoriya Seddam ra pêkanîbî enîvekîrî û rûspî derxe. Û usa dînivise:

"...YNK ji, wek tevgerên Kurdistan ên dî, yên ku usa yan ji wusanî dîji rejîma diktatoriya Îraqê şerdîkî, ew ji dibêjî ku em ji bo "ji Kurdistanê ra otonomi, Îraqê ra demokrasi" şerdîkî. **Yên ku ji bo otonomiyê şerdîkî, dîkarî ji bo wê ji bêne cem hev.**" (mbc, Riya Azadi, Hejmar 20, ji nivîsara Tirkî)

Heke di welatekî gelek mîleti da pîrsekê otonomiyê pîrsekê demokrasiyê be (ku, usa ye ji), "YNK ku ji Îraqê ra demokrasi, ji Kurdistanê ra otonomi" dîxwaze, bi û yekê vabî ki ra, bîne kîjan şert û mercan da û "otonomiyê" yekê çawan dîxwaze sazbike? Riya Azadi dîxwaze û pîrsekê —ya ku YNK bi xwe ji diktatoriya Seddam ra rejîmekê "faşîstî" dîgot ra iro peyman "otonomiyê" çêdîke,— rasti bîde nişandan, û bi van yekan va Riya Azadi û pîrsekê bi kîjan aliyê mesela çîni (sîmfî) û siyasetiye va şirovedîke?

Ji bo sûra û nêzbûyîna Riya Azadi baş bêfamkirinê, çav li û nivîsarê gerin têrê meriyatê. Usa ku:

"Divê hali da, ji rojên hati (fîtura) ya hevdudîtinê (hevraaxaftinê) Yekitiyê bi rejîma Seddam ra başwazîbûyî (iyîmsîr) ne qabîle. **Heke hêzên pêşverû û welatparêz bi hevra bi Seddam ra li dora masa hevdudîtinê rûniştana, qabîl (mîmkun) dibûn ku, bo vergera demokrasiyêkê rasti ser wi hukmîrî û bo qebûlîkirina statuya otonomiyêkê heqîqetî karîbûn paş da gav bi rejîma diktatori bîdî havêtî.**" (mbc R.Azadi, Hnb.)

Wekê tê ditin, Riya Azadi, ji rojên hati ya mewzûya "otonomiyê" pîr başwazî ji nine û bi eşkeretî gotina û yekê ji dîr namîne. Lê, hema li pey û yekê bi Seddam ra "demokrasiyêkê" rasti û "otonomiyêkê" heqîqetî pêşneyar dîke, bi û yekê va ji pêsîla xwe bi eşkeretî dîde dest! Han ji wera fêmî fereseta baweriya demokrasiyêkê reformîst û oportunist ya ku siyasatê çîna burcuwaziya piçûk pêşengîya wê dîke! Û sedemên ji bo ruspi derxistina YNK "hanîni û berhevîkirina ava çîl êşan"!

Ev rewş gelek servekîrî ye. Diktatoriya Seddam da paşverû, her roj berbî dawîya xwe dîce. Wezîfê bi Seddam ra "demokrasi" yan ji lêgerîni û ditînin "otonomiyê" pêkanîni nine, wezîfê ewe ku, ji bo sazîkirina îxtidara demokrati ya gelên Iraq, him û

rukne diktatoriya paşverû belaw—bela kirne. Sazûmanekê (ixtidarekê) usa dîkare di welat da vergerînen "demokrati" cîhîne, demokrasiyê sazbike, di şertên wekhevi da yekitiyêkê demokratîk di navbera gelên Ereb û Kurd da pêk bîne.

Ali dî ji, hebûna menî û bendên pêşîya riya yekitiya hêzên şoreşger û welatparêz, çetnaya û dijwariyên tebieta şoreşa Kurdistan ji gereke şerê dîji diktatoriya paşverû ya Seddam sar neke, yan ji pêvîstînine ku pişt xwe bi diktatoriya xwinxwar ra bîde girêdan. Lê, organa merkezi ya refa oportunist ya PSKT Riya Azadi, tewafî bi şert û mercên demê hanîne bîhînd dîke û "sedeman" ji van yekan ra dîgere. Ew, bi van krêtan va serhîvsarê fêmî û nêzbûyîna xwe ya reformîst û xwegirêdayîyê (uzlaşmacî) dîde dest. Bînerîni ev nivîsar usan domdîke:

"Bi hatîna pêşneyarekê usa, ji aliyê dîni (yani ji aliyê dijmin—RW), yanî şerê bîrîne û helkîrîna û meselê di riya hevra—axaftan va bê pêşneyarkîrîne, (ew çax—RW) em li hîlbijarên pêşberê Yekitiyê bînerîni:

"1) Pêşneyara hevraaxaftinê qebûl neke û şer bîdomîne heta rejîma Seddam li bîni bikeve.

"2) Bi serê xwe nekeve nava hevraaxaftan, ji bo têkîlbûyîna hêzên pêşverûyên dîni û CUD ê ji daxwazî bike; yanî bi şertê bîrêvîbirîna hevraaxaftan bi têkîliya hemû hêzên pêşverû û welatparêz va qebûl bike.

"3) Bi xwe tenê ji têkeve nava hevraaxaftan." (R.Azadi, Hnb.)

Riya Azadi, bi nivîsara xwe va li ser rêçên ku melî jorê eşkere kîriye dîsekne. Û dibêje ku alîki da YNK di bîni lîdanên hêzên dijmin daye, alî dîni ji, navbera wi û hêzên CUD ji tuneye, van yekan xwegirêdayîne ra sedem dîde nişandan. Bi û yekê va ji, dîxwaze meyla YNK ya "otonomiyê" xweşhelalî bîde nişanê û ji bo rêçasê yemîn alternatîv bîde nişandan gelek zehmet bi xwe dîde kîşandin.

Cara ewil, weke ku me serê û nivîsarê da ji gotîbûn, ev mesele ne tenê hevraaxaftan yan ji, taktîk e ku bo wextêkê dirêj dest bîxe û di û demê da qewata xwe bîde hev û êrişekê giran va bajoserî dijmin. Serkaniya û meselê, "vê pîrsekê bîhevraaxaftan û peyman va helkîrîne", yanî niyet bi "demokrasi" û "otonomiyêkê" bi Seddam ra hanîne.

Ya duyemîn, şert û mercên ku di tebieta şoreşa Kurdistanê da hene, êrişên dijminan û tengasiya YNK (eva yeka wekê ku tê gotin ji nine. Mîntiqê rîzgarbûyî (xalaskîrî) yên YNK ji hene. Û hêzên dijmin ji jar in), tînebûyîni û xirabûyîna peyvendi û heleqetiyên wi bi welatparêz û şoreşgerên Îraq û Kurdistanê Iraq, peyman ku û tevgerê bi Seddam ra çêkîriye rasti nade derxistin. Ev yek ji bi kêrê ruspidîrxistina wê naye.

Şoreşên netewî û civakî, xesîma dewlemendiya şerên gêrîla, ji bîwêrên ser axa Kurdistan û pêşvaçûn û qewmandîni giran ra dibê şemdan, di û wari da gelek nîmunên hînkî hene. Di rojên babelskî yên Şoreşa Kubayê da, ji bo şîna Batîstê, hêzên mîxalîfî yên "çep" ên Kuba, di pakta Miami da "Cunta Rîzgarî" yê pêşneyar dîkî —ya ku dîxwestîni tevgera 26 ê Tir-

mehê ji têkulê vê yekê bîkan —, ji bo vê yekê Fidel Castro, belavoka Sierra Maestra dînvîsîne, evyek ji, bî gelek hinkeran va tu je ye. Çend biran ji vê belavoka granbîha emê li jêrê berpêş bîkan, bî vê yekê va bir û baweri û daxwaza YNK bo şer û reformîstên ku dîxwazîn wi ruspi derxan, bîdîn famkîrîn:

“...Nav van herdu agirîna da, ji bo daw û dozêkê mîqedes ji serbîlîndiya şerkîrînê û rîya vê daw u dozê da bawerîya murînê wêdatîr tu tîştêkê mîrovên tenêmahî tune... Bê daxwazîya tu tîştêkî, bê nîyetêkê xîrab, herroj bî ditûn û rasthatîna mîrînê va şahîdî lî canfêdayîya here bîlîndî kîrîne û disa herroj eza û cefayên murîna merîvên xwe yê her baştr te'mî kîrîne van mîrovên. Demekê ku bê zanîna rojên pêşîna da, ki dî afat û tofanî hati da dîbe qurban, ku dîhat fîkîrîn, ji bo ditûna wê roja serketîne û ku dî rîya wê da me, bî bawerî, rîk û inatekê va şerdkîr, ji fêdekîrîna can wêdatîr tu hêvî, umut û rîya xîlîyê tunebûyî da, dî rojekê usa reş û tari da hat bîhistîn ev xebera peymanê.”

“...Tu qewatek û tu alîgîrêk nîkare wekê me, jî me ra bîbe alîgîr û me bîgîjîne armanca me.”

“Lê pîr mîxarîn ku, wekê dî Belavoka Sierrayê da bî tazîtî hatîbûn eşkerakîrîn, em dî nav bêgumanîyê da bîmanîya ji, ji bo ortêrakîrîna me, dîktatorîyê ji îroyî zêtr leşgeran bîxîstana pey me (taqîba me) ji, me ji bawerî û prensîbên xwe dîrketîne tu caran qebûl nedîkîrîn.”

“...Usa, bê dudîlî em bîjîn ku: Wexta ku cuntayekê leşkerî cîyê Batîstayê bîgre, Têvgera 26 ê Tîrmehê bî gotînekê hîşk û berxwedanekê qewîm va şerê rîzgariyê dîde berxwedamkîrîn. Dî şûna sibê ku em dî gîrîki da gîlor bîbîn û bîkevîn navgedugekê xîr û xalî, îro em şûna hemû dijwarî û çetnayıyan, şerkîrînê baştr dîbînin. Em nabîn pêleystukê leşgeran. Ne cuntayekê leşgerî, ne ji sazûmanekê kukla ya ku dî bandûra leşgeran dabel!” (Che Guevara, Biranînen Şer, Weş. Ant, ji rû. 241, 243, 245, 246, 248, bî zîmanê tîrkî).

Lî ser van gotînen dîroki tu tîştêknayê zêdekîrîn. Kar û barên dîroki ku lî pêşberê YNK û hêzên şoreşger û welatparêzên Îraq û Kurdistanîna Îraq sekîniye, ne bî dîktatorîya Seddama ra xwegîrêdayî ye, bî gotînekê dîn va, ava eşa paşverûyan zêdekîrîn nîne; kar û bar wî ji ortê rakîrîn, belaw—bela kîrîne û şûna wî da ji bo sazîrîna îxtîdara demokratîk ya gelên Îraq şerkîrîn pêvîste.

Pîrsa yekîtîya hêzên welatparêz û nêzbûyîna yekalîtî

Pîrsa yekîtî û hevkarîyê ya hêzên welatperwer, demokrat û şoreşger bî teherêkî hergavî gîringîr va xwe sîpartîye me. Ali dîn ji, eva yekaxwe usadaye qebûlkîrîn ku: tekoşîna hêzên welatperwer û demokrâtên Kurd lî her perçeyî da, pîştgîrîyekê qewîm bî hêzên şoreşger yê netewên serdest ra pêvîste bî sazîrîn. Lê him lî her perçeyî, him ji gîştî Kurdistan da, lî pêşberê pîrsa yekîtî û pîştgîrîyê ya hêzên netewî—demokratîk menî û bendînen grîng he-

ne. Û kombûyîna û lîhevçîvînen grubên menfetperestên reformîst, lî pêşîya gava vêtîna vê rê da dîbîne menî û vê yekê here çetîn dîkîn.

Lî ser axa Kurdistan, lî pîrsa yekîtî û pîştgîrîyê ya hêzên şoreşger û welatperwer mîzekîrîn, berêberî, pêvîste lî kûrîyîya menî û bendînen ku lî pêşberê yekîtîyê tînen derxîstîn bê gerî. Ji ber ku evan menîyan, weke ku hînek dîbêjîn ne tenê ji “rekabetên tevgeran” û “pevçûn û bîhevketînen navbera rêkûrîwan” derdîbe. Hebûna menîyan ji pevçûn û rekabetên navbera tevgeran derbîbe ji, lê eva yekaxwe ku kîrêtê çîni, siyaseta rêkûbûyî û şewqa van yekaxwe bir û bawerî, siyasî û stara rêkûbûyî ye. Lê, lî banê vê rastîya zanîstî çîzîx kîşandîn nebese. Ya grîng ewe ku, sedemên serkaniya van pîrsan yê nî bir û bawerîyê, siyasête û stara rêkûbûyîne dertên, bînen ditûn û van menîyan ji pêşîya hêzên welatperwer bînen rakîrîn.

Welatên kolonî û bîndestî ji, ji civakên çîni (sîmfî) ne. Hurkîrîna nîrê koledarîyê da, menfeeta teher—teher ref û çînan (sîmfan) heye. Berpîrsyarên van ref û çînan bî organîzasyonên xwe yê siyasî va tîketîna nav tekoşîna rîzgariya netewî gelek normal e. Eva yekaxwe ji usa eşkerîye ku, dema helkîrîna dubendîya hîmmî, bî hîndîkayî û hîndayî da berbîhevhatîna van ref û çînan mîmkun e û berxwedana tekoşîna bir û bawerî ji pêvîste.

Ali dîn ji, ne mîmkun e ku, tevgerên çîni û siyasî yê bî teher—teherî dî tekoşîna ji bo dî rîya serxwebûn û azadîya welat da berxwedanên wekhevî bîdîn nîşandan. Dî şerên rîzgari—netewî da ji derê bawerî û berxwedana çîna karker, dî tevgerên burcuwa, feodal û burcuwazîya piçûk da nîmînen xwegîrêdayîyê gelek tînen ditûn. Xesîma, evan yekaxwe dî demên dijwar û çetnayıyan şoreşên rîzgari—netewî da, yan ji wextê ku tekoşînen çîni mezin û hîşkîr dîbîn da xwe eşkerîti dîdîn nîşandan. Heke dî şoreşa rîzgari—netewî da pêşengîya bir û bawerî û siyaseta çîna karker, yan ji tenê bir û bawerîya wî tunebe, yanê ji heke xwedanê qewatekê ji nebe, ew çax lî pêşîya vê tekoşîne dijwarî û gedugên bêbîni sekînîne.

Hînek perçên Kurdistanê û bî teybetî şerê rîzgari—netewî ye ku lî Kurdistanîna Îraqê tî ajotîn, dî vî wari da ecêbekê gran dîde nîşandan. Dî tekoşîna azadîyê ya ku, ji demekê kûr—dîrêj vîrda lî Kurdistanîna Îraqê tî ajotîn da, dî warê pêşengî da xebatekê piçûk ya çîna karkerê Kurdistan bî lêkerî (fiilî) yan ji bî bir û bawerî nehîyatiye ditûn. Eva yekaxwe ji, kêmasîyekê gîring ya tevgera netewî bû. Bî vê yekê va hêzên burcuwazîya piçûk, burcuwan û feodalîyan yê ku carna fêzjî marksîzmê ji dîsîndîn, mora xwe lî tevgera rîzgari—netewî xîstîn. Dî tekoşîna rîzgariya gelê me yê Kurdistanîna Îraq da, evan ref û çînan bêbîryar mane û tîm pey bo ku pîştî xwe bîdîne cîyekî, gerîyane. Evê yekê usa pêşva bîrîn ku, lî cîyê bawerî bî qewata xwehanîne, çûn, lî sernavê ji dubendîyên hêzên dijîmanî menfeet û fêde ditûnê va pîştî xwe bî yekê (bî dijîmanekî) dane grîdan û lî dijî yê dîn şerkîrîn. Û tevgera netewî ji heval û dostên der û hundîr dîrxîstîn. Perçe—perçe bûyîna Kurdistanî-

nê û çar alî dorêgîrtînen dijîmanîyê vî bawerîyê cerîband û wê kîre tewrê siyasêteki eyan. Vê siyasête, dema tevgera netewî dî rê û dîrbên berwar, yê çetîn û dijwar da dîmeşîyan, hînek mîrovên xîste nav gerînokên mîxanetîyê. Hêzên emperyalîst, paşverû û dijîmanîyan ji van yekaxwe fêde û menfeet dîtin; hêzên rîzgariwazên netewî berdane hev û “pîrs û dubendîyên” navbera wan dane kûrîrîn. Serkaniya van menîyan pêşberê yekîtîya hêzên welatparêz ji vî politikayê û ji dawîya destxîstînen vî siyasête dertên. Here kûrbûyîna pevçûnen (bîhevketînen) navbera tevgerên welatperwer, ta'mula tekoşîna bir û bawerî ne kîrîn, zor û tîda lîhev kîrîn û bawerîyên teng, ên siyasêti pîrsên navbera tevgeran çî kîr û here pêşva bîr. Û menîyan pêşîya yekîtîya hêzên welatparêz wek kevîrên mermer hîşkîr.

Lêbelê menîyê ku lî pêşîya tevgerên rîzgariwazên netewî ne, ne piçûk in. Lê dî vî rê da ji bo mesafe gîrtîne—bîgora mezîniya menîyan va ji—şertên berbîçav ji hene.

Rîyahelkîrînavê meselê ewe ku, sedemên serkaniya menîyan pêşberê yekîtîya hêzên welatparêz bînen ditûn û dî vî rê da tekoşînekê bêwestan ya nerm û bî hêz u raman pêvîste bêdayî. Eva yekaxwe ji, her perçên Kurdistanê da cara ewî armanca şoreş ya stratejîk eşkerî kîrîne, tevgerên ku otonomîyê ji xwe ra wek armancekê stratejîk hesabîndîne pêvîste hîne vî yekê bîbîn ku, pîrsa otonomîyê bî demokrasiyekê heqîqetî va grîrêdayî ye. Ya duyemî, pêvîste pîrsa bî qewata xwe bawerî baş bî famkîrîn, şûna pîştî bî arîkariya dijîmanî grîrêdayîne, bawerî bî evîndariya azadî û serxwebûna gelê me yê Kurdistan, bî mîrxasî û canfêdayîya wî anî pêvîste. Lazîme pîrsa dubendîyên nav hêzên dijîmanî fêde ditûn û mesela pêvîndîyên (heleqetîyên) xwegîrêdayî bî cîzîzên xurt vajî hev bîne cudakîrîn... Ali dîn ji, ji politikayê ku lî ser fêde ji dubendîyên navbera hêzên dijîmanî ditûnê, tînen rukunkîrîn pêvîste dersên hînkîrî bînen derxîstîn. Ya sêyemî, lî her perçeyî û warê navnetewî da lazîme politikayekê îtîfaqî bî hêzên şoreşger, demokrat û dijî—emperyalîstî ra bî ajotîn.

Ditûna me va, tekoşîna ku dî rîya yekîtîyêkê here fîreh da tî dayîne û paqîjîrîna menî û dubendîyên pêşîya yekîtîya hêzên welatparêz, pêvîste lî ser vî perspektîvê bî rukunkîrîn. Û bî awakê qewîm lî dijî taktîk û stratejîyên dîmen bînen sekînin. Lî dijî derketîn, —ser axa Kurdistanê— warê bîrî bawerî da tekoşîni, warê siyasî da dostîyê va xîzmeta ortêrakîrîna pîrsan bîde kîrîn. Bî gora vî bînyata şoreşgerî bî awakê mezin nêhebandîn vajî... Gavavêtînen dîn xebata yekîtîya hêzên welatparêz dîxe ser rêçekê ne baş.

Tewrê Rîya Azadîdî vî wari da ji înterîsant e. Wî, bî taybetî dema ku YNK xwe bo “otonomîyê” şemîrandîye vîrda serê tîrê tûj zîvîrandîye ser hêzên CUD. Rîya Azadî evê yekê usa pêşva bîrîye ku, sedemên ku YNK bî serê xwe ji bo “otonomîyê” ketîye nava hevraaxaftînan ji, hêzên CUD sebeb û berpîrsyarî dîbîne. Û usa dîbêje:

“... Ji bo ku îro hêzên welatparêz û demokratîk yê Îraq û Kurdistanîna Îraq ewqas belaw in, neyartî û dijîmanîya wan ku bî lî-

hevxtin û pevçûnan va bûye daw—dozekê xwini, eniyekê (cephekê) wan ku tune ye û **di warê ku Yekitiya serê xweketiye nav hevdudîtinên otonomiyê da hesê (para) wan qe tune?**” (m.bç.R.Azadi.Hnb.)

Evê yekê em cida eşkere bikin ku, di belavbûyin û pevçûnên hêzên welatparêz û demokratik yên Îraq û Kurdistanê Îraq da, **ji derê YNK**, para tevgerên ku di nav CUD dane û xesîma PDK—Îraq ji mezin e. Lê ev yek, ji bo ruspi derxistina “merifetên YNK nabe sedem. Û ji bo vê yekê tenê hêzên CUD ji nayên cezakirin.

Ji bo YNK ku “bî serê xwe ketiye hevraaxaftinên otonomiyê” bî tevayî hêzên CUD sedem û berpursiyar ditin û cunî bûyine. Ji ber ku YNK, berya ji bo xwe şemrandina ve pirsê biryara xwe daye. Û hêzên CUD ji, bî tenê, ve biryara YNK bî başî yan ji xirabi nîkartin bîdî guhêrandin. Na heke ji hêzên CUD ra, bo çî bî YNK ranakevin nav “hevraaxaftinên otonomiyê”, bo çî “demokrasi” yekê baştir û “otonomiyekê heqiqeti” nastinin, heke bo van yekan sitemkari tê kirin (ku, di dawiyê da usa xwiyaye), ew çax ji Riya Azadi ra ji ve gotinê wêdatir tiştêk nayê gotin: Ciyê kutu têdayî cîlqe, ji bo xilasbûyîne warê pingolkirinê da ji tu serbest û aza yi.

Riya Azadi bî gora aqlê xwe, YNK ruspi derdixê û gotinê disa tine ser pirsayekitiya hêzên welatparêz û usa dibêje:

“Meji berê da ve yekê, yanî di navbera hêzên welatparêzên Kurdistanê Îraq da yekitiyekê here fireh diparast. Ewan tiştan, me ji bo hêzên demoqratiyê Îraq ji pêşneyar dikir. Şertên serketinê eve.” (R.A., Hnb.)

Raste, dema çûyin da PSKT, yekitiya hêzên welatparêzên Kurdistanê Îraq diparast û di ve ali da gavên piratikî ji davêt. Û bûyerên Çolemerigê (Hekariyê) û tewrê wê dikarê ji ve yekê ra nimune bî nişandan. (Binêrin Roja Welat, hej.8,9,1978)

Lê eva yeka ji usa eyane ku, refa oportunist ya PSKT, gelek ji ve politikayayekitiyê ya ku yekitiya here fireh di navbera hêzên welatparêz û demokratik da wek armançê didit, dûr ketin. Li ser navê yekitiya hêzên welatparêz ya here fireh va oportunistan bî gavavêtina manewrên “Çartevgerî” (PDK—Îran, YNK, PSKT, PPKDS), “Pênctevgerî” (PSKT, PPKK, KUK, AR, TEKOŞÎN) û dawi da bêgumanîyeki va ku itifaq bî PKT (Partiya Komonista Tirkîyê), PKT (Partiya Karkerên Tirkîyê) ra çêkirîye va pesila xwe dide dest. Û rast nişandana hevraaxaftina YNK bî diktatoriya Seddam va perda ser ruyê xwe ye reşê veşarti çirand û bî kirêtên xwe va, xwe eşkere kir. Bî ve yekê va refa oportunist, nikare politikaya PSKT ya dema çûyin —bî hinek kêmasiyan va ji— ji meşrû û rastnişandana xwegirêdayiyê û ruspi derxistina reformistî ra bîke cîrince (basamak).

Pêvîste daxwaza “otonomiyê” bî mahkum kirin û di riya yekitiyê da gavên pêt bî avêtin

Niha iro welatê me Kurdistan di Rohjîlata Navin da cîyek û rolekê giring digre, di ve wari da belavbûyina hêzên welatparêz û

demokratik kêmasî û nebaşiyekê giring e. Xebatên ji bolihvokombûna (blokbûyina) reformistî û menfeetperestiyê û ihtimalên li diji ve yekê derketin, evê kêmasî û nexweşiyê zêtir wê bîke. Li ser ve yekê zêde bûyina daxwaza “otonomiyê” bî hêna welatparêzên gelê me ye Kurdistan teng dike. Wan bêqewat, bê taqat dihêle.

Bî kurtî, dema ku li ser axa Kurdistanê tê jiyânê da, cihgirtin û pêvendiyan hêzên welatparêz û demokratik bûye wek mesela “porê serê ereban” û di ve wari da caba pîrsa “çî bîkîrîn” bî awakê servekirî va xwesî-partiye yek bî yek tevgerên welatparêz, şoreşger, grub û heta tek tek mirovan. Bêşîki, tenê rast caba ve pîrsê dayin ji bes nîne. Pêvîste perspektiva rast cabdayinê da ji bo helkîrîna ve pîrsê warê pratîka da gavên pêt, yên bî biryari bî avêtin.

Li Kurdistanê, caba pîrsa “çî bîkîrîn” e dayin va, cara ewil pêvîste bî mesela “otonomiyê” ya YNK va dest bî ve şixulî bî kîrîn. Ji ber ku, ev yek meselekê giring e û bî başî yan ji xirabi wê di nav di broka tekoşina gelê me ye Kurdistan da cih bere.

Di ve nîvisara me da, bî gora lêgerin û lêmezêkirinên teher—teheri va eşkereye ku tu aliyekê mela “otonomiyê” nayê parêztin. Li diji ve yekê gavên ku di riya “otonomiyê” da tên avêtin—bî zanîyanan ji, bî nezani— li Kurdistanê tovê (toximê) şerê biratiyê yên bî sekan di paşîla xwe da xweyi dike. Disa gavên ku di ve rê da tên avêtin, prestîja şerê nîzgari—netewî ye Kurdistan dişkîne, wi ji heval û dostên wi dîr dixê û di dijî bawerî bî xwe anîna gelê me dide şikestin. Bî van yekan va daxwaza “otonomiyê” ya YNK pêvîste bî mahkum kirin. Lê bî kirîna ve yekê va xebat, YNK tamdanê koya dijî kirin nîne, pêvîste di nav hêzên welatparêz da cihgirtina wi bî armanç. Û hêzên welatparêz û demokratik yên Kurdistan, şoreşger û pêşverûyên mîntiqê ji bo wi paşda bîzîvîrînin kar û xebat bikin, hên ku rê nêzik e.

Ali di nî ji, di riya pêkanîna yekitiyên here fireh va navbera tevgerên welatparêz û şoreşgerên Kurdistan di, her perçeyî û bî giştî Kurdistan da gelek tişt hatin gotin, hatin nîvisin. Heta bî cih ciyan ji bo sazîrîna blokan xebat ji hate kirin. Lê heta niha di ve rê da bî qasî heba çeh ji rê ne hate girtin. Bî ditîna me va sedemên van yekan eşkere ye: 1. Bî awakê qewim va menî û bendên pêşîya yekitiyan baş nefamkirîne, yan ji naxwazî baş bîdî famkirîne. 2. Bî nêzbûyînen reformistî, menfeetperestî û parastînen grubî yên teng va li ser navê yekitiyên here fireh, pêşî li yekitiyên here fireh girtin e.

Ji bo yekitiyên here fireh di navbera hêzên netewî yên welatê me, hum di her perçeyî da, hum ji li tevayî Kurdistan da bî sazîrîn —weke ku me di bî ewil va ve nîvisarê da eşkere kirîye— berê berin serkaniya meniyên pêşîya yekitiyan û yên ku bî kirêtên xwe va ve rê dîr—dirêj dikin bî ditin û di ve rê da gavên pêt yên bî ramani, bî biryari û usa ji bî politikayekê nerm va bî avêtin. Bî ditîna me va, di ve rê da gavavêtina ewil, di warê netewî û di şertê herperçeyî da **platformên** yekiti û piştgirtîya hêzên welatparêz û demokratik sazîrîne. Û tespîtkirîna çax û çerçevên ve platformê

pêvîste bî pîraniya xelkê ra vekirî be.

Bawerîya me va, evan bînyatan kêrên eyan kirîna himên platformê tîne:

— Tekoşîna serxwebûn û azadiya gelê me wek armançê ditin. Tevgerên ku bo otonomiyê şerdîkin, pevîste ve yekê qebûl bikin ku, ev pîrs bî demokrasiyekê rasti va girêdaye û ji ve yekê dîr nekevin.

— Şerê dijî emperyalîzmê û kolonyalîzmê da bawerî bî qeweta gelê me hanîn wek bînyateki qebûlkirîne. Li ser navê ji dubendiyên hêzên dijîmîn fêde ditin, ji politikaya serbîxwetiyê dîr neketin wek him û bînyatek bî ditin. Di ve wari da bî taybetî tevgerên welatparêz yên Kurdistanê Îraq û Îran tîrs û xofekê mezin didînişandan. Mesela, pêvendiyan PDK—Îraq bî Îranê ra, pêvendiyan PDK—Îran bî Îraqê ra û ya ku digîje heta Fransê, bî ditîna me va, evan yekan teher—teherî bî de nişandan ji, ji dubendiyên hêzên dijîmîn fêde ditîne va nayê şîrovekirîne. Û evan pêvendiyan (heleqetîyan), politikaya serbîxwetî ya tevgerên ku navên wan li jorê buhîrî dixê tengasiyê. Bî ve yekê va, arikariya van tevgeran (yên ku navê wan li jorê derbas bûn) di warê şerê dijî dijîmîn da bî kîrîn û di ve bînyata warê bir û bawerî da tekoşîni, di warê siyasi da dostîti va wan ji ve politikayê xilasîrîn pêvîste bî armanç. Meyla YNK ya “otonomiyê” bî mahkum kirin û ji bo ew ji tîkeve ve platformê xebat bî kîrîn.

— Pêvîste hêzên demokratik yên dijî—emperyalîstî wek dostên esasi bî tekoşîna nîzgari—netewî ya Kurdistanê ra, di her perçê Kurdistanê, di mîntiqê û di warê navnetewî da bî ditin.

— Li Kurdistanê azayî û serbestiya ajîstasyon û propoganda marksîstî—lenînîstî xweş bî ditin.

— Welatê me Kurdistan ji, ji çînan (sînfan) pêk tê. Riya xilasîya netewî û civakî da şerê çîni bî hemdi hebûna xwe dide nişandan. Bî gora ve zanyariya rast va navbera hêzên welatparêz û demokratik da, warê politikî da dostîti, warê îdeoloji da tekoşîni pêvîste bî famkirîne. Tekoşîna tevgeran ya îdeoloji dalî dijî zorûtedayî li hev kirîne bî derketin.

— Mîdaxelêyê xebatên tevgerên siyasi yên hundîr—tevgerî (nav—tevgerî) nêkirîne. Piştgirtîya tekoşînen her perçeyî bî kîrîn.

— Li diji menfeetperestî û mela parastina teng va gruban yên ku pêşî li yekitiyên hêzên welatparêz yên here fireh digrin, bî derketin.

— Platform, pêvîste ji pîrsên hundîrîyên tevgeran yên ku dawi meselên çîni û siyasetî ji hev veqetîyan ra nebe haletekê serdestî.

— Şerê li ser axa Kurdistanê da, ev platform ji tevgerên şoreşgerî yên netewên serdest yên kubî rasti û biryari va dixwazî şerbîkan ra ji vekirî bî huştin.

Welê me li jorê gotîbûnev çax û çerçevên bînyatî, tenê platforma hêzên siyasi û demokratik ji xwe ra dike armanç. Ev yek, organîzasyonêkê netewî, warê her perçeyî da enî (cephe) yan ji programa tevkarîyê nîne. Ser ve yekê dikare bî axaftin, bî fireh û zêdekirîne. Disa em dizanî ku: em PSKT—Roja Welat, evê yekê tenê nîkartin binî cih. Lê ev yek ji, me di ve wari da ji tekoşîne (mîcadelê) nade dîrxîstîne.

DEVİRİMCİ FEDAKARLIK ZAFERİN ÖNKOŞULUDUR

Emperyalist—kapitalist sistem içinde burjuvazi, kendi devlet iktidarını korumak, sömürsünü artırmak, bunalımını aşmak için işçi sınıfına ve diğer emekçi yığınlara şu ya da bu biçimde zoraki fedakarlığı dayatır. Böylece kitlelerin gücünü, enerjisini ve özverisini seferber ederek onlardan aldığı güçle, onları sömürmeye çalışır. Emperyalist—kapitalist metropolde çalışan yığınlar, yaşanan ekonomik krize paralel olarak “ücret—fiyat ayarlaması”, “kemerleri sıkma”, “tassaruf” vb. biçiminde dayatılan bu olay, ülkemiz Kürdistan’da dünyada benzeri görülmemiş bir baskı, vahşet eşliğinde soygun ve talan biçiminde kendisini gösteriyor. Ve halkımızın malından, canından, toplumsal değerlerinden ve hatta namusundan fedakarlık yaparak sömürgeci—faşist zulüm ve sömürüye boyun eğmesi isteniyor.

Oysa halkımız, emperyalist güçlerin desteğinde sömürgeci iktidarların bu türden dayatmalarına boyun eğmedi. O, tarihin her döneminde gerici ve zorba dayatmalara karşı, bilenen kinini, kabaran öfkelerini—silahlı ayaklanmalar da dahil—değişik biçimlerde dışa vurdu. Büyük fedakarlık ve yiğitlik örnekleri gösterdi. Halkımız bugün de İran—Irak Kürdistan’ında, eşitlik ve özgürlük için silah elde dövüşüyor. Türkiye Kürdistan’ında ise, sömürgeci Türk devletinin faşist terör ve katliamlarına rağmen halkımızın bağımsızlık ve özgürlük tutkusunu yokedilemiyor. Tersine onun, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine sahip çıkma, ona omuz verme eğilimi günden güne güçleniyor. Bu yolda güven verebilecek siyasi ve askeri alternatiflerin arayışı artıyor.

Bir başına bu yalın gerçek bile halkımızın, ulusal demokratik devrimin garantisi olabilecek birenerji, güç ve fedakarlık hazinesine sahip olduğunu gösteriyor. Ohal desorun, bu hazinenin amaca en uygun bir biçimde işlenmesidir. Diğer bir deyişle, bu devrimci potansiyel ve özverinin doğru devrimci bir kanalda harekete geçirilmesidir. Bu konuda asıl görevin, **Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul köylülüğünün savaştığı örgütüne düşeceği** açıktır,

Partimiz, Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi daha kuruluşunda, Kürdistan işçi sınıfının ve yoksul köylülüğünün sosyalist örgütü olmayı hedeflemişti. Ancak leninist Parti öğretisinin kavranamaması, bunun küçük burjuva ve burjuva yaşam

biçimleriyle birleşmesi sonucu atılan bu ilk adımda, bugün yaşanan olayların tohumu ekilmiş oldu. Bir başka deyişle oportünizmin, Partiye sızmasına, gelişmesine kapı açık tutuldu. Kökleri kuruluş dönemlerine uzanan oportünizm, öncelikle leninist örgütlenme ilkelerini revize etmeyi hedefleyerek Partinin örgütsel yapısını içinde boy verdi; örgütün politikasına yansıdı ve “ideolojik yapıda önemli zaafılar yarattı”. (Partimizde, oportünizmin yapılanma ve gelişim aşamalarını bu yazı çerçevesinde değerlendirme olanağı yok. Ayrıca buna gerek de yok. Bunun için Parti gerçeğimizi bütün yönleriyle irdeleyen “TKSP’de Oportünizm ve Bir “Eleştiri” Üzerine” adlı kitabı bakılabilir.)

Oportünizm bununla da kalmadı. O, yaşanan sürecin dayattığı zorlu koşulları, Parti örgütlerinin dağılımını ve leninist öğelerin sorumlu, disiplinli davranışını fırsat bilerek “Partimizi bu öldürücü zehirden (oportünizmden) kurtarmak, onu savaştı, mücadelecilik kimliğine kavuşturmak” için fedakarca çalışan devrimci kanadı teslim almaya yöneldi. Devrimci öğelerin tüm ısrarlı çabalarına, Partinin leninist birliğini hedefleyen somut koşullara uygun bilimsel, çözümleyici önerilerine yanıt vermedi. Tersine Parti olanakları, oportünizmin aklanması için hunharca kullanıldı. Ve Parti bölünme noktasına getirildi.

Böyle bir aşamada TKSP—Devrimci Kanadı açısından tek çıkar yol, yıllarca sürdürülen mücadelenin mirasını temelinde geçmişin öğretici deneyimlerinden ders çıkararak savaşımına kaldığı yerdende devam etmek; oportünizmin Partinin ideolojik, politik ve örgütsel yapısında yarattığı zaafıların, tahribatların dejenarasyonun temellerine vura vura Kürdistan işçi sınıfının ve yoksul köylülerinin savaşkan örgütünün yeniden örgütlemeyi hedeflemektir. İşte PSKT—Roja Welat böyle bir hedefi önüne koydu.

Hemen ilk anda akla şu sorular gelebilir: PSKT—Roja Welat önüne koyduğu bu hedefe, nasıl varacaktır? Bu günkü örgütlülükle sorunun üstesinden gelmek mümkün müdür? Şunu hemen belirtelim ki, mevcut örgütlülük düzeyimizle kendisini dayatan görevlerin üstesinden gelmek olanaksızdır. Ve PSKT—Roja Welat’ta bunun bilincinde olduğu için, Kürdistan işçi sınıfının politik örgütünü yaratmayı ön-

ne görev olarak koymuştur. Bu hedefe nasıl varılacağına ilişkin soruya bilimsel yanıt vermek ise, yaşanan süreci ve Parti yaşamımız açısından girilen yeni dönemin koşullarını diyalektik bir bütünlük içinde kavramaya bağlıdır.

Sömürgeci—faşist terörün azgınlaştırıldığı ve devrimci görevlerin alabilmesine “soysuzlaştırıldığı”, emekçi yığınların alternatif arayışlarına yanıt veremediği bir süreci yaşıyoruz. Bütün acımasızlığıyla işleyen busürece müdahaleci olabilmek, herşeyden önce yaşanan karmaşık sürecin, onun dayattığı ağır görevlerin doğru ve yürekli bir biçimde tespit edilmesini gerektirir. İşte bunu yapan PSKT—Roja Welat, bu anlamda önemli bir avantaja sahiptir. Ancak bu, tek başına yeterli değildir. Çünkü yaşanan sürece ilişkin doğru tespitler, sadece işin başlangıcıdır. Sürece müdahale, bu tespitler temelinde güçlü savaş örgütlerinin yaratılmasına bağlıdır. Böyle bir örgütün, faşist—sömürgeci güçlerin siyasal, ekonomik terörüne karşı mücadele içinde, sağ ve “sol” sapmalarla hesaplaşarak oluşabileceği açıktır. PSKT—Roja Welat’ında, Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul köylülerinin sosyalist Partisini yeniden örgütlemekte önüne koyduğu yol budur.

Yine böyle bir savaş örgütünün yaratılması yolunda karşı karşıya bulunduğumuz güçlükleri de gerçekçi bir biçimde saptamak ve ona göre çözüm yöntemleri geliştirmek zorundayız. Bu güçlükler, salt sömürgeci güçlerin baskı, operasyonları, ve bazı önder kadroların sömürge zindanlarında bulunması, dolayısıyla mücadelemize bu anlamda aktif bir biçimde katılmayıları değildir. Parti örgütleri, faşist diktatörlüğün saldırgan operasyonlarına eşlik eden oportünist tasfiye operasyonları, kızığa çekmeler, “tehlike”nin sezildiği birimlerin kaderiyle baş başa bırakılması, “korunmaya” alınanlar arasında bulunan devrimci öğelerin “mecburî iskan” a tabi tutulması vb. yöntemlerle bilinçli olarak dağıtılmış durumda! Özellikle ülke içinde büyük bir dağınıklık söz konusu. Ayrıca halen oportünistlerin saflarında bulunan bir kısım leninist öğelerle kurulan ilişkiler, görüş alış veriş henüz yeterli değil. Hatta kimilerinin gelişmelerden de ayrıntılı haberleri yok... Parti yaşamımız açısından bu ve benzeri güçlüklerin aşıl-

ması, öncelikle burjuva, küçük burjuva ideolojilere ve bu arada TKSP Sağ kanat oportünizmine karşı ideolojik mücadeleyi derinleştirmeyi ve bunu Parti tabanına indirgemeyi gerektirir. Bu, Parti "dışına" itilen yada henüz parti saflarında bulunan leninist öğelerin ideolojik birliklerinin pekişmesi içinde gereklidir. Bu konuda Merkez Organımız Roja Welat'a önemli görevlerin düştüğü açıktır. Ayrıca O, bunun yanı sıra çevresinde, dağıtılan, laçkalaştırılan "örgütsel yapı" içinde bulunan leninist öğeler ve giderek yığınlar arasında güçlü bir kanal oluşturmak göreviyle de karşı karşıyadır. Bu hem, "temel teorik tezlerin geliştirilmesinde, pratikte karşılaşılan sorunların teorik çözümlemesinde, kadroların, okuyucuların ve giderek kitlelerin "bilgi ve deneyim alışverişleri için gereklidir. Hem de, sömürgeci—faşist iktidarın saldırılarına karşı mücadelede canlı, hareketli ve kollektif bir yapıyla savaşı taktiklerinin geliştirilmesi için zorunludur.. İşte PSKT—Roja Welat önüne koyduğu hedefe böyle bir mücadele sürecinden geçerek varacaktır.

Başarının koşulu, devrimci çalışma ve bunun gerektirdiği özveridir

Merkez Organımız Roja Welat'ın yaşansa sürece ilişkin politik tespitleri, bu tespitlerden hareketle önüne koyduğu görevler ve anılan hedeflere varma yolunda karşı karşıya bulunulan zorlukların aşılmasını öngören çözüm yöntemlerinin açık ve net bir biçimde ortaya konulması önemli bir olaydır. Ancak bu başarının kendisi değil, sadece bir istemdir. Başarının elde edilmesi ise anılan tespitlerin yanı sıra sorunun gerektirdiği çalışmaların örgütlendirilmesi ve yapılmasıdır. Ve bu, leninist "çalışma tarzı"nın doğru kavranmasına, bunun öngördüğü fedakarlığın gösterilmesine ve yaratıcılığın geliştirilmesine bağlıdır. Parti tarihimize, "devrimci" işgüzarlık, kağıt üzerine dökülen "kararlar"ın kerametini ve kof "böbürlenme"lere inanma biçiminde kendini gösteren hastalıkların yarattığı tahribatlarla doludur. Oysa devrimci "çalışma tarzı" bürokratinin bu en belirgin karakterini açık ve kesin bir şekilde yadsır. J. Stalin'in leninist "çalışma tarzı"nın ayırt edici özelliklerine ilişkin belirlemesi bu bakımdan ilginçtir:

"Bu özellikler ikidir: a) Rus devrimci atılımı ve b) Amerikan pratiği anlayışı. Leninizmin tarzı, bu iki özelliğin Parti ve devlet çalışmasında birleştirilmesidir. Rus devrimci atılımı, eylemsizliğe yerleşmiş

verimsiz alışkanlıklara, tutuculuğa, zihin dungunluğuna, eski geleneklere kölece bağlılığa karşı panzehirdir. Rus devrimci atılımı, öyle canlandırıcı bir güçtür ki, zihni açar, ileriye doğru iter, eskiyi parçalar, perspektifler açar. Bu atılım olmadan hiç

bir ilerici hareket mümkün değildir. Ama pratikte, Amerikan pratiği anlayışı ile birleşmezse bu atılımın boş, devrimci manilövizme dönüşmesi çok olasıdır. Bu cinsten yozlaşma örneklerine sık sık rastlanır. Kökeni, her şeyi yoluna koyabilen, her şeyi değiştirebilen kararnamelelerin kerametine körükörüne inanma olan 'devrimci' işgüzarlık hastalığını ve "devrimci" plan yapma hastalığını kim bilmez? Uskomçel, (komünist insanın olgunlaşması) adlı yapıtında bir Rus yazarı, I. Ehrenburg, mükemmel ve ideal insanın şemasını çizmeyi amaç edinen ve buna verdiği 'emek' içinde 'boğulan' bu hastalığa tutulmuş bir 'bolşevik' tipini betimliyor. Bu öyküde pek fazla abartma vardır; ama öykünün, bu hastalığın tam ve doğru bir betimlemesini yaptığı da muhakkaktır. Lenin, bu 'devrimci' işgüzarlık hastalığını ve 'kararnamelerin kerametini inanmak illetini(...)"komünist böbürlenme" diye nitelerdi." (J. Stalin, Leninizmin Sorunları, s.y.s.99—abç) Daha sonra Lenin'in konuya ilişkin değerlendirmelerine yer veren J. Stalin, tumturaklı sözlerin değil iş yapmanın önemli olduğuna işaret ederek şöyle diyor:

"Amerikan pratiği anlayışı, tersine, 'devrimci' manilövizme ve işgüzarlığa karşı panzehirdir. Amerikan pratiği anlayışı, engelleri tanımayan, her cins ve her türlü engeli verimli çalışmaya deviren, önemsiz de olsa başladığı işi muhakkak bitiren ve ciddi bir kuruluş çalışmasında mutlaka edinilmesi zorunlu olan yılmaz bir güçtür. "Ama Amerikan pratiği anlayışı, Rus devrimci atılımıyla birleşmezse, yozlaşır, dar ve ilkesiz işgüzarlık derecesine düşebilir." (Age.s.99,100)(abç)

Devrimci bir hareketin, kollektif bir çalışmanın, hatta mücadele içinde tek tek militanların özelliklerini kalın çizgilerle belirleyen bu ünlü sözlerle eklenecek bir şey yok. J. Stalin'in bu değerlendirmesi, TKSP Sağ Kanat oportünizminin maskesini düşüren ve bunalımlarını derinleştiren eleştiri ve değerlendirmelerimizi bir kez daha doğruluyor. Ancak biz bu aktarmaları, eleştirilerimizi doğrulamak ya da sağ kanat oportünizmini daha da köşeye sıkıştırmak için yapmadık. Tersine bunu, yani leninist "çalışma tarzı"nı, kendimiz için mihenk taşı, temel çalışma yöntemi olarak gördüğümüzü ve sorunu böyle ele aldığımızı, altını çizerek belirlemek amacıyla J. Stalin'e baş vurduk.

Devrimciliğin moda olduğu dönemler, çok gerilerde kaldı. Zor bir dönemden geçiyoruz. Devrimciliğin devrimci militanın özel tipini yaratan leninist "çalışma tarzı"nın, büyük fedakarlıklar gerektirdiği bir dönem. Yüreksizlerin, daha az fedakarlıkla işleri kotarmak isteyenlerin ihtilalcı safları terk ettiği ve daha az özveri ile kazasız belazsız "devrimci"lik arayışları içinde buldukları bir dönem. Diğer taraftan hala yaşanan kaosun da kamçıladığı "özgürleşme", "bağımsızlaşma"nın daha bir sırttığı ve temel mücadele alanı dışına (özellikle Avrupa'ya) düşen bir kısım "kadro"ların, yurtsever insanların yozlaşma ve çürüme tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğu bir süreci yaşıyoruz.

Evet, bütün bu olumsuz koşullara rağmen leninist "çalışma tarzı"nda ve bunun ön koşulu olan fedakarlıkta ısrar etmek durumundayız. Çünkü bu, başarımızın temel bir koşulu, hatta en önemlisidir. Ve halkımızın zengin özveri hazinesini, sömürgeci—faşist Türk devletine karşı güçlü bir saldırı dalgasına dönüştürmek için özelliğe işe kendimizden başlamamız, ve devrimci özverimizle kitlelere güven verebilecek canlı örnekler sunmamız gerekiyor. İşte bunu yapabildiğimiz ölçüde, değişmelerin gerçek teminatı olan kitlelerin enerjisini ve özverisini seferber edebiliriz.

Sorunu daha da somutlaştırarak, devrimci fedakarlığın ne olduğunu ve neyi gerektirdiğini kavramaya çalışalım: Ulusal ve toplumsal devrimlerin sosyal pratiğinde değişik biçimlerde yansıyan zengin örneklerine tanık olduğumuz devrimci fedakarlık, özü itibarı ile, "neyni ne için" yapılması gerektiğini bilmenin ve hedefe varmak yolunda engel tanımamanın bir ifadesidir. Ve o, farklı koşullarda değişik görevler dayatmakla birlikte, sınır tanımaz. Diğer bir deyişle devrimci fedakarlık, sömürü toplumunun mirası olan tutuculuğa kötü alışkanlıklara, "eylemsizliğe", "eski geleneklere kölece bağlılığa", bireyciliğe, yüreksizliğe, disiplinsizliğe ve koşullara tapınmaya karşı sınır tanımayan bir savaşı öngörür. Bu nedenle devrimci fedakarlık, ülkemizde sömürsüz, baskısız bir toplumu kurma ve giderek dünyayı değiştirme savaşımızın önemli ve kopmaz bir parçasıdır.

Oysa "gemisini kurtaran kaptandır" anlayışında olan burjuva ve küçük burjuvaların devrimci fedakarlığı kavramaları güçtür. Bu çevreler için devrimci özveri, çoğu kez bir "budalalık", "aptallık" ifade eder. Oportünistler ise, değişen koşullara uygun sınırlamalarla devrimci fedakarlığın özünü boşaltır, onu soysuzlaştırmaya çalışır. Oportünizmin bu anlayışı, özellikle leninist "çalışma tarzı"nın büyük fedakarlıklar gerektirdiği zor koşullarda kısa ömürlü de olsa gelişme olanağı bulur. Ancak bu, geçici bir durumdur ve tarihin seyrini değiştiremez. Fakat buyledir diye, işler tarihin akışına bırakılmaz. Tersine güçlüklemlerin aşılması, devrimci savaşın yükseltilmesi için zorunlu devrimci feakarlığın, devrimci yaratıcılıkla birleştirilerek deha da geliştirilmesini gerektirir. Ayrıca bu, devrimci özverinin özünün boşaltılmasına, onun soysuzlaştırılmasına karşı verilmesi gereken savaşın da bir gereğidir.

Devrim savaşında, özellikle sınıf mücadelesinin sertleştiği, yenilgi ve belaların kendilerine düşen payları aldıkları dönemlerde devrimci fedakarlığın önemi dahabir günışığına çıkar. Ve somut bir araç işlevini görür. Fakat bu, devrimci özverinin belirli dönemlere özgü olduğu anlamına gelmez. Çünkü bu, mücadelenin normal seyri içinde de devrimci fedakarlığın anlam ve önemini yadsımaz.

Dimitrov'un, faşizmin vahşet saçtığı bir dönemde ve ağır tutukluluk koşullarında Leipzig duruşmasını, yani faşizmin mah-

kemesini, yine faşizmi teşhir ve mahkûm etme aracına dönüştürmesi, paha biçilmez bir yiğitlik ve devrimci özveri örneğiydi. Dimitrov'un bu destansı savaşı, bu günde yurtsever ve devrimci insanlar için unutulmaması gereken bir örnektir. Fidel Castro'nun Küba devriminin tohumlarını eken tarihi savunması, devrimci fedakarlığın ve yürekliliğin bir başka eşsiz örneğidir. Fidel Castro'nun şu sözleri, devrimci özveride bulunmanın özünü kavramak bakımından öğreticidir:

"Sayın yargıçlar, şu anda savunmanın sonuna gelmiş bulunuyorum. Ne var ki, sözlerimi, alışıla gelmiş şekilde, sanığın serbest bırakılmasını istemekle bitirmeyeceğim. yoldaşlarım, Isla ve Pinos'un yüz kızartıcı hücrelerinde acıdan kıvranırlarken, sizlerden serbest bırakılmaya isteyeceğim. Kendilerinin alın yazısını paylaşa bilmem için, gönderiniz beni de oraya! Bir katil ve hırsızın başkan olduğu bir cumhuriyette, dürüst kişilerin yerinin mezar yada cazaevi olduğunu anlayabilmek zor bir şey olmasa gerek..." (Fidel Castro, Tarih Beni Berat Ettirecektir, Yön yay.,s.119-120)

Bazı akli eveller ve özellikle oportünistler, toplumların her zaman çok sayıda Dimitrov'lar, Castro'lar gibi büyük önderler yetiştiremeyeceği gerçeğinden hareketle devrimci fedakarlığı sınırlamaya çalışırlar. Ama onlar, işçi sınıfının sömürsüz bir dünya, mazlum halkların bağımsızlık ve özgürlük için verdiği mücadelenin sayısız, isimsiz kahramanlara sahne olduğunu unutmuyor; devrimci fedakarlığın, sosyalist ve yurtsever kişiliğin bir parçası, hatta belirgin bir özelliği olduğunu görmezlikten geliyorlar. Oysa devrimci fedakarlığın, yürekliliğin cisimleştirdiği gerçekler, tarihin her döneminde devrimci özveriye soysuzlaştırmak isteyenlerin maskesini düşürmüştür. Bugün Türkiye'de ve özellikle ülkemiz sömürge zindanlarında bunun canlı örnekleri yaşanıyor. Faşizmin en aşâğılık saldırı ve katliamlarının dolaysız muhatabı durumunda bulunan tutsaklar son derece ağır koşullarda, ama tarihsel bir sınavdan geçiyorlar. Bir yanda teslimiyet—uzlaşmacılık arasında yalpalayanlar ve onları aklamaya çalışanlar, diğer yanda halkımızı haysiyetini, devrimci onuru korumak için cömertliğini ve özveride bulunmanın en büyük örneklerini verenler... Hiçkuşku yok ki, işkence çarklarında, zindanlarda ve faşizmin mahkemelerinde bir bütünlük içinde direnişi sürdürenlerin, canlı pahasına özveride bulunmalarının örnekleri çoğalacak, direniş eğilimi zindanların duvarlarını çatlatacaktır. Onların direnme azmi ve fedakarlığı, kitlelerin direnme ruhunu bilemlenir, onlara güç ve moral vermenin yansıması teslimiyete, uzlaşmacılığa karşı tarihsel bir ayrışma işlevi görüyor. Ve devrimci fedakarlığın özünü boşaltmak için makyavelist yöntemlere başvuranları daha şimdiden köseye sıkıştırıyor. Partimiz saflarında da **Beran ve arkadaşlarının** engin bir özveride bulunarak yükselttikleri direniş tavrı, devrimci fedakarlığı soysuzlaştırmaya yönelen, uzlaşmacılığı aklamaya çabalayan Sağ Ka-

nat oportünistlerimizin açmazını derinleştiriyor. Ve "tavan vetaban olarak sosyalist özelliğimiz oportünist unsurları barındırmaz" (Temmuz-1982 MK Toplantısı Notları, K. Saleh, Zorunlu Bir Açıklamadan naklen) diyenlerin hayal dünyalarını yıkıyor.

Diğer taraftan, yukarıda da belirttiğimiz gibi devrimci özveride bulunma, yalnızca faşizmin, diğer burjuva diktatörlüklerinin ve sömürgeciliğin azgın saldırı dönemlerine özgü değildir. Tersine mücadelenin değişik evrelerinde, değişik çalışma alanlarında yürütülen çok yönlü devrimci çalışmanın önemli bir parçasıdır. Biçim yönünden farklılıklar gösterse bile, özü itibarıyla aynıdır. Portekiz Komünist Partisinin bir Bölge Komitesi Sekreteri ile eşi (ama aynı zamanda yoldaşı) arasında geçen şu söyleşi bu bakımdan ilginçtir:

"Akşam üstü uyandı, ter içindeydi, rengi kağıt gibiydi. Akşam yemeğinde söz onun sağlığından açıldı. Rosa onun hiç değilse bir kaç gün dinlenmesi için ısrar ediyordu."

Vaz itiraz etti:

"Bunun zamanı değil. Grev yeni çalışma olanakları getirdi, bunlardan yararlanmak gerekiyor."

Ya yatağa düşersen? O zaman hiç bir şey yapmayacaksın, parti de sensiz kalacak."

"Biliyorum, bir çokları şöyle düşünüyor: Parti üyeleri sağlıklarını gelecekteki savaş için saklamalı. Ama eğer herkes böyle düşünürse gelecekteki savaşlara hiç bir zaman ulaşamayız. Yarının büyük zaferlerine varmak için bugün yenmek gerekir."

"Rosa onun sözünü kesti:

"Bugün insanın tüm gücünü vermesi gerektiğini hiç kimse yadsımıyor. Evet, fedakarlık gerekli. Kendi hayatını feda etmek en büyük fedakarlıktır. Bu fedakarlığın yapılması için en yüce zaman silahlı isyandır."

"Yanıyorsun. En yüksek fedakarlık bu değil. Hayatını barikatlarda vermek onu yaşadığımız sıradan günlerde vermekten daha kolaydır."

"Sustular"

"Hayatını birdenbire vermek onu yavaş yavaş vermekten daha kolaydır diye ekledi Vaz." (Manuel Tiago, Yarın Bizimdir Yoldaşlar, S.Eme. Yay.,s.278)

Devrimci özveride bulunmanın bir diğer ayrıca da maddi sorunda kendini gösterir. Siyasal iktidar mücadelesinde mali sorunun rolü büyüktür. Hele bu savaş, azgın ekonomik, siyasal terör ve zorlu illegalite koşullarında yürütülüyorsa, mali yönden güçlü olmanın önemi daha bir artar. Hatta kadroların korunması, yer değiştirilmesi, zindanlarda bulunana insanlar ve aileleriyle zorunlu dayanışmanın gösterilmesi, kısaca örgütlü çalışmanın sürdürülmesi ve geleceğin zorlu görevlerine hazırlanmada mali sorun başarının belirleyici bir faktördür.

Devrimi hedefleyen siyasal bir hareket, bağımsızlığını koruyabilmek, "taşınma suyla döndürülen değirmen"lerin yaratabileceği yozlaşmaya, dejenerasyona karşı

kendisini korumak ve karşı karşıya bulunduğu tarihsel görevlerin üstesinden gelebilmek için öncelikle maddi sorununu, kadrolarının, tabanının özverisine dayanarak çözmek zorundadır. Başarızsız —ama zengin deneyimlerle dolu— Moncada Kışlası baskınınun mali olanaklarının yaratılmasında gösterilen özveri ve Fidel Castro'nun olaya ilişkin yorumu bu bakımdan öğreticidir:

"Politikacılar vicdanları satın alabilmek için milyonlar harcarken vatanlarının şerefini kurtarmak isteyen bir avuç Kübalı ise parasızlık yüzünden elleri boş olarak ölümlerle yüz yüze geliyorlardı..." (Fidel Castro, Age.s.63)

"Gururla söyleyebilirim ki, ilkelerimizze bağlı kalarak, gelmiş geçmiş hiç bir politikacıdan tek bir kuruş dahi istemiş değiliz. Eylemimiz için bizlere para verenler, bunu örneği güç bulunur bir feragatlarına getirmişlerdi. Örneğin, Elpidio Sosa çalışmakta olduğu işini parayla bir başkasına devretmiş ve günün birinde, eylem için kullanılmak üzere 300 dolarla birlikte bana gelmişti; Fernando Chenard geçimini sağladığı fotoğrafçılık malzemesini satmıştı; Pedro Marrero bir kaç aylık maaşını eylem için yatırmış ve aynı uğurdu evinin eşyasını bile satmağa kalktığında, bizler tarafından güçlükle alıkonmuştu; Oscar Alcalde kimya laboratuvarını satmış, Jesus Montañe beş yıldır bankada biriktirdiği parasını vermiş ve bütün diğerleri az bile olsa ellerinde olanı eylem için ortaya koymuşlardı.

"Kişinin böyle bir şey yapabilmesi için, vatanına karşı büyük bir inanç duyması gerekir." (Fidel Castro, Age. s. 63)

Kitlelerin açlıkla, işsizlikle tehdit edildiği devrimci görevlerin soysuzlaştırıldığı, güvensizliğin alabildiğine geliştiği, maddi olanakların yaratılması alanında zaman zaman bazı istismar yönelimlerine tanık olunduğu günümüz koşullarında maddi özveride bulunmak ve özellikle bunu yaygınlaştırmak elbette ki kolay değildir. Ama devrimci fedakarlığın da aşamaya cağı bir engel yoktur. Kaldı ki sorun, bu işin kolay ya da zor oluşunda değil, saptanan hedefe varmak veya onu aşmak için devrimci özveriyle güçlükleri yenmektedir. Kendisini dayatana da üstlenilen görevin yerine getirilmesinde asıl meselelerin, karşılaşılan güçlüklerin aşılması olduğunu belirten Ho Şi Minh, olağan bir örnekle (bir milis erinin öyküsüyle) sorunu şöyle açıklıyor:

"...Bu milis eri, bazı yoldaşlarla birlikte, bir miktar kereste getirmekle görevlendirilmişti. Ortalıkta fırtınaydı ve bindikleri sal bir kaç defa parçalanma tehlikesi ile karşılaşmıştı. Yoldaş Tan tehlikeye göğüs gererek salı tamir etmek için nehre daldı. Sal gideceği yere varınca bir takım ağaç gövdelerinin düşmüş olduğu görüldü. Yoldaş Tan gidip onları aramak istedi ve iki veya üç gün sonra hepsini bulup getirdi. Bir milis eri olağan bir kişidir. Kereste getirmek olağan bir görevdir. Fakat bütün güçlükleri yenmek, görevi yerine getirmek kahramanlıktır." (Ho Şi Minh, Seçme Yazılar, Aşama Yay.,s. 151)

Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri kampanyası devrimci özverimizin göstergesi olacaktır

Devrimci savaşta, devrimci özveride bulunmanın zorunluluğunu, anlam ve önemini, bu değerlendirmemizde değişik yönleriyle irdelemeye çalıştık. Bu bölümde, Parti yaşamımızın ve devrimci sürecin dayattığı ağır, karmaşık sorunların çözülmesinde Merkez Organımız Roja Welat'ın, önüne koyduğu hedeflere varma uğraşı içinde devrimci fedakarlığın somut işlevini kavramaya çalışacağız. Şunu hemen belirtelim ki, Roja Welat yeniden yayın hayatına başladığında, genel hatlarıyla hedeflenen görevlerin yerine getirilmesi sürecinde muhtemel güçlüklerle açık yüreklilikle işaret etmiş ve bu güçlüklerin devrimci inanç ve fedakarlıkla aşılabileceğini belirtmişti. İşte, **Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri kampanyası**, bu tesbitlerin örgütlenmesinde önemli bir adım olarak saptanmıştır.

—Hepimiz, sömürgeci baskı ve zulmün tahrir ettiği geri bir toplumun ürünleriyiz. Sömürgeci boyunduruğun parçalanması ve ülkemizdesömürsüz bir toplumun kurulması savaşına kendimizi adayışımız, sömürü düzeninin bizlere, işçilere, köylülere bıraktığı kötü mirasın etkilerinden tümüyle kendimizi kurtardığımız anlamına gelmez. Ayrıca geldiğimiz örgütsel yapı içinde şu ya da bu ölçüde de olsa edindiğimiz kötü alışkanlıklar da az değil. Bunlara ekolarak Partii mücadelesinin izlediği gelişim seyri ve yaşanan sürecin dayattığı zorlukların, sıkıntıların yarattığı bir gevşeme var. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bütün bunlara ilişkin teorik tesbitler, bir başına sorunu çözmez. Zira bu, teorik tesbitlerimizin yanısıra kendi tutuculuğumuza, tembelliğimize, bireyciliğimize disiplinsizliğimize, sömürü toplumundan, oportünizimden devraldığımız kötü alışkanlıklara, yaşanan bunalım döneminin inançsızlık ve gevşeklik saçan eğilimlerine karşı pratik savaşın örgütlenmesini gerektiriyor. Diğer bir deyişle bu, hayatın her alanında bilimle devrimci fedakarlığın bütünleştirilmesini ve günlük yaşamın kopmaz bir parçası haline getirilmesini zorunlu kılıyor. Bunu başarmamız, tek başına küçümsenmeyecek büyük bir zaferdir. ve bu zaferin kazanılması, en az sömürgeci boyunduruğun parçalanması kadar önemlidir. İşte bu inançla, **Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri kampanyasını**, söz konusu zaferin kazanılmasında bir başlangıç, ileri bir adım yapmak için özveride bulunmak durumundayız.

—Hareketimizin ideolojik, politik hattının geliştirilmesi ve özellikle de bunun ete kemiğe büründürülmesinde, yani örgütlenmesinde önemli güçlüklerle karşı karşıyayız. Ayrıca oportünizme karşı ideolojik mücadelenin derinleştirilmesi, bunun değişik mücadele alanlarında —özellikle ülke içinde— Parti tabanında

yaygınlaştırılması ve yeni dönemin savaş koşullarına uygun örgütlenmenin geliştirilmesi görevlerimize yeni boyutlar kazandırıyor, güçlüklerimizi ağırlaştırıyor. Tüm bu zorlukların aşılması, herşeyden önce hedeflediğimiz görevlerin yerine getirilmesini zorunlu kılıyor. Açık ki, sözkonusu görevlerin başında geniş bir muhabir ağının oluşturulması, bunu temel alarak yayı kurulunun yetkinleştirilmesi, güçlü bir yayın dağıtım örgütünün örgütlenmesi ve bu sayılanlarla bağlantılı olarak Kürdistan işçi sınıfı ve yoksul köylülerinin savaşkan Partisini yeniden örgütlemeyi hedefleyen örgütlülüğümüzün geliştirilmesidir. Bu görevlerin üstesinden bir anda kağıt üzerine dökülecek kararlarla ya da oportünizmin alışla gelmiş "naylon örgütlenme" anlayışıyla gelmeyeceği açıktır. Ayrıca işleri sürecin akışına bırakmakla, kendiliğindencilğe boyun eğmekle de bu yolda mesafe alınmaz. Doğru devrimci çözüm, sıcak mücadele içinde elde edilen deneyimlerle sözü edilen örgütlenmelerin yaratılmasıdır. Elbette ki bu, belli bir süreci kapsayacaktır. Görev, olası güçlükleri yenerek bu süreci kısaltmaktır. Bunda belirleyici olan, katı inançlı, gerektiği her anda canını—malını verebilecek ölçüde fedakar, yaratıcı ve çelik disiplinli kadrolar olacaktır. İşte **Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri kampanyası**, bu anlamda, kadrolar açısından bir sınav, belirlenen sözkonusu hedeflere varma yolunda alacağımız mesafe bakımından devrimci özverimizin bir göstergesi olacaktır.

—Üçüncüsü, yukarıda belirtilenlerle bağlantısı, yaşadığımız dönemin olağanüstü ve devrimci mücadelenin özgül koşulları açısından en önemli mali sorundur. Kısacası maddi sorun, savaşımızda mutlak çözmeyen gereken kilit bir sorun durumundadır. Roja Welat'ın karşı karşıya bulunduğu ve yayın hayatına yeniden başlarken işaret ettiği maddi, teknik olanaksızlıkların aşılması, önümüzde önemli bir görev olarak duruyor. Değişik mücadele alanlarındaki iletişimden tutun örgütsel çalışmanın geliştirilmesine kadar planlanan her programın hayata geçirilmesinde, atılması zorunlu her adımda mali sorun, önemli bir engel olarak karşımıza çıkıyor. Bu, özellikle Parti içi mücadelenin gelişim seyri göz önünde bulundurulduğunda, en az birincisi kadar önemlidir. Ayrıca sömürge zindanlarında bulunan yoldaşlarımızla, aileleriyle asgari maddi dayanışmanın geliştirilmesi, sömürgeci burjuvazinin açlığa, işsizliğe mahkûm ederek hareket olanaklarını sınırlandırdığı yoldaşlarımızın —en azından bazılarının— zorunlu görevler için hareket serbestisine kavuşturulması, yer değiştirilmesi, korunması vb. sözkonusu çalışmalarımızın önemli bir parçasını oluşturuyor. Ve bu yolda karşılaşılan güçlüklerimizin kaynağını mali olanaksızlıklar oluşturuyor. Az da olsa, hayatın her alanında ve özellikle ülke içinde koşturacak, gözünü kırpmadan canından feragat edecek kadrolarımız var. Ama ne yazık ki, zorunlu maddi gereksinimler büyük ölçüde bu ka-

drolarımızın, dolayısıyla hareketimizin önünde ciddi bir engeldir. İşte yaşamak, halkımızın yükselen ulusal kurtuluş mücadelesi içinde onurlu yerimizi almak için diğer güçlüklerimizin yanısıra öncelikle bu engeli aşmak zorundayız. Özellikle temel mücadele alanımızda, Ortadoğu'da bir kaç lira tasarruf etmeye çalışmanın çoğu kez "suç"la sınırdaş bir "aptallık" olduğu günümüzde, yoldaşlarımız somut yaşamlarıyla özveride bulunuyorlar. Mücadelenin diğer alanlarında özellikle F.Almanya'da bir kısım yoldaşlarımız özveride bulunmanın büyük örneklerini verdiler. Hatta açlıkla, sefaletle savaşarak özveride bulunan yoldaşlarımız var. Fakat bütün bunlar, hareketimize küçümsenmeyecek bir mesafe aldırma önemli bir faktör olmasına rağmen karşı karşıya bulunduğumuz güçlükleri tümüyle aşmamıza yetmedi. Çünkü gelişmemiz, büyümemiz ve değişen koşulların dayattığı savaş yöntemlerine hazırlanmak zorunda olumuzuz, beraberinde yeni yeni güçlükler getiriyor.

Evet, ana hatlarıyla parmak bastığımız sözkonusu güçlükleri, engelleri aşmak zorundayız. Sözü edilen zorluklarımızı açık yüreklilikle tesbit etmemiz, güçsüzlüğümüze değil, güçlüğümüzü, kendimizi, kadrolarımıza ve halkımıza olan sarsılmaz inancımızı gösteriyor. Güçlüklerimizi de, yine kadrolarımıza, tabanımıza ve giderek halkımıza dayanarak aşmak durumundayız. Kısacası daha, daha fazla özveride bulunarak ve bunu yaygınlaştırarak... Örneğin R.Welat, daha şimdiden yayın paralarının asgari üçte ikisinin peşin ödenmesi, sürekli bağış kampanyası, Roja Welat için özel çalışma günlerinin tertiplenmesi konularında bazı adımlar atmıştır. **Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri kampanyası** ile bu adımların geliştirilmesi, bunların bölgesel, yerel düzeyde maddi özveride bulunmanın değişik biçimleriyle güçlendirilerek tesbit edilen hedeflerin aşılması saptanmıştır.

İnsanlarımızın açlıkla, işsizlikle tehdit edilmesi, devrimci görevlerin soysuzlaştırılması, maddi özveri sorununda görülen bazı istismların bir yönüyle beslediği güvensizliğin var olması, devrimci özveriye dört elle sarılmamıza engel değildir. Zira ne için özveride bulunduğumuz, neden başkalarından özveri beklediğimizin ve var olan güvensizlik ortamını yaratan nedenleri açık yüreklilikle sergilemek de bir görevdir. Canından fedakarlık yapmanın, açlığa karşı direnerek özveride bulunmanın zengin örneklerinin sergilendiği günümüzde malından, parasından, lüks ya da orta derecedeki yaşamını sınırlamaktan fedakarlık yapmayanların devrimcilikten, hatta yurtseverlikten dem vurmaya hakları yoktur. Bu bir kısım insanların hoşuna gitmese de, böyledir.

İşte bu inançla, **Daha Güçlü Bir Roja Welat İçin İleri kampanyasını**, diğer temel görevlerimizin yanısıra mali sorunumuzun çözümünde de önemli bir gelenek, ileri bir adım ve fırtınalı devrim günlerini müjdeleyen bir başlangıç olarak değerlendirmeli, ve kararlı adımlarla ileri atılmalıdır.

Baş tarafı sayfa 5'de

hatta yeryer patlamalar biçiminde kendisini dışa vurması bir bakıma kaçınılmazdır.

Ne varki, Kürdistan ve Türkiye sol siyasi hareketleri bu aşamada, toplumsal muhalefeti en geniş bir şekilde derleyip toparlama, onu örgütleme şansına ve yeteneğine sahip görünmüyorlar. Solsiyasi hareketler, dar gurupcu, günü birlik politikaları terk etmedikçe, içinde buldukları krizin esas nedenlerini, ve krizden kurtulmanın yol ve yöntemlerini kavrayıp buna uygun perspektifler önlerine koymadıkça ne anti-faşist, devrimci—demokratik muhalefeti örgütleme ve ne de ona alternatif sunma şansına sahip olabilirler. Bu durum, her şeyi güllük güllüştürme gibi göstermeye çabalayan anlayışları yadsıdığı gibi, umutsuzluk ve karamsarlık saçan eğilimleri de yadsır.

RW: Hem Türkiye genelinde, hemde Kürdistan özelinde sol siyasal hareketlerin içinde buldukları kaosun nedenleri ve bunun aşılması konusunda acil olarak hangi önlemler alınmalıdır sizce?

UA: Türkiye genelinde ve Kürdistan özelinde sol siyasal hareketlerin içinde buldukları kaosun temel nedenleri, kaosun aşılması yolunda yapılması gerekenleri K.Saleh yoldaş, "TKSP'de Oportünizm ve Bir "Eleştiri" Üzerine" adlı kitabında, bilimsel bir yöntemle ve değişik boyutlarıyla tartışıyor, soruna ışık tutuyor.

Bu somut tesbitlere eklenecek tek şey var; o da, bu bilimsel gerçekleri özlüce kavramak ve devrimci sorumluluğun yüklediği görevleri büyük bir enerji ve özveriyle yerine getirmektir.

RW: Sayın Alparslan, bildiğiniz gibi gazetemiz Roja Welat, 6 yıllık bir aradan sonra, Kürdistan halkımızın bir siyasal hareketi içinde devrimci ve oportünist—brokratik anlayışların çatıştığı bir dönemde, yeniden ve yeni bir mücadele ruhuyla yayın hayatına başladı. Roja Welat'ın yeniden çıkışı ve onun izlediği yayın politikası hakkında okurlarımıza anlatacaklarınız var mıdır?

UA: İzninizle sorunuza yanıtlamadan önce yaşadığım bir olayı aktarmak istiyorum. Olay şu: TKSP MK üyesi olduğumu tahmin ettiğim bir "zat", bir tartışmamızda şöyle diyordu: "TKSP—Roja Welat hattı, Kürdistan ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesine, dolayısıyla bize

(yani sağ kanat oportünizmine) hizmet etmiyor." (Abç) Yani bu "zat" sözü, Roja Welat'ın yeniden yayın hayatına başlamasının sömürgecilerin işine yaradığına getirmeye çalışıyordu... Roja Welat'ın sağ kanat oportünistlerine yaramadığı, onların esas varlıklarının sonucu mücadele bayrağını açtığı bir gerçek. "sömürgeci güçlere yaradığı" ve onları "sevindirdiği" iddiasıysa, iğrenç bir çarpıtmadır. Ve oportünist kliğin "mücadele" yöntemini ve acizliğini göstermek açısından da ilginçtir !..

Roja Welatın 6 yıllık bir aradan sonra ve en olumsuz şartlarda yeniden yayın hayatına, leninizmin bayrağını yükselterek girmiş olması, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde önemli bir olaydır. Yaşanan süreçte kazandırmaya yolunda sürdürdüğü ısrarlı ve kararlı mücadele ise, işlevinin önemini daha bir artırıyor. Roja Welat'ın yüklediği ağır görevlerin önemini ve bu görevlerin dayattığı tarihsel sorumluluğun bilincinde olan RW okuyucularını daha güç günler beklemektedir. Faşizme, sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı savaşın, oportünizme karşı mücadeleden ayrı düşünülmeceği inancıyla bayrak açan Roja Welat ve taraftarları bu silahı en mükemmel bir şekilde kullanmalıdır. Ve bundan en ufak endişemiz de yoktur.

RW: Sorularımıza verdiğinizin yanıtlardan dolayı size teşekkür ederiz.

UA: Roja Welat'ın bana bu fırsatı tanıması beni sevindirdi. Esasen ben teşekkür ederim. Devrimci kavganızda başarılar diler, tüm Roja Welat okuyucularına selam ve saygılarımı iletirim.

AÇIKLAMA

Yer darlığı nedeniyle, "Parti Militanlarının Not Defterinden", "Afganistan Devriminin Ana Hatları" ve "Sın'et ü Çand" sayfalarını yayınlamadık. Gelecek sayımızda bu yazılara tekrar devam edeceğimizi bildirir, okurlarımızdan özür dileriz.

R.Welat Redaksiyonu

ZINDANLARDA DEVRİMCİ**DİRENİŞ SÜRÜYOR**

Faşist cunta işbaşına geçtikten sonra yüzbinlerce devrimci, demokrat ve yurtseveri zindanlara tıkarak, baskı, terör ve işkence yöntemlerinin en barbarsını uygulayarak, onların direniş sesini bastırabileceğini sanıyordu. Oysa bu konuda umduğunu bulamadı. Baskı yasalarıyla toplu savunma hakkının gasp edilmesine rağmen, mahkemelerde sınırlı çevrelerde de kalsa siyasi savunmalar yapılıyor. Zindanlardaki baskı ve işkencelere karşı devrimci direnişler, açlık grevleri, ölüm oruçları vb. biçimde boyutlanıyor.

3,5 yıllık cunta döneminde, Diyarbakır, Elazığ, Erzurum, Mamak, Sağmalcılar ve Metris askeri tutukevleri sayısız devrimci direnişlere sahne oldu. Bu direnişler sonucu onlarca devrimci yaşamını yitirdi. Bu devrimci direnişlerin son örneğini Metris ve Sağmalcılar cezaevlerindeki Dev—Sol ve TIKB taraftarlarının 45. gününden sonra ölüm orucuna dönüştürdükleri açlık grevi oluşturuyor. Açlık grevine katılan 266 devrimciden dördü: Haydar Başbağ, Abdullah Meral, M.Fatih Öktürmüş ve Sermet Parkin yaşamlarını yitirdiler. Diğerlerin sağlık durumlarının kötüye gidildiği söyleniyor. Yine edinilen bilgilere göre, Metris ve Sağmalcılar cezaevlerinden sonra, Elazığ'da da açlık grevi devam ediyor.

İşkenceler ve direnişler atbaşı gidiyor

Zindanlardaki direnişlerin boyutlanması, faşist cellatları kudurtuyor, onları daha da saldırganlaştırıyor. Bunun içinde, işkence ve terör silahlarını daha da acımasızca uyguluyorlar. Devrimci tutuklular ise, fiziki yapılarını ve düşüncelerini devrimci mücadeleye katık yaparak ölümün üstüne üstüne giderek, boyun eğmeden, teslim olmadan direniyorlar.

Cunta, son zamanlarda davaları büyük bir hızla sürdürüyor. Bunun örnekleri sömürge Kürdistan'da daha çok görülmüyor. Demokratik dernek yönetici ve üyelerine bile onlarca yıl hüküm giydiriliyor. Huku-

kun ayaklar altına alındığı, keyfi uygulamaların sürdüğü faşist bir yönetimden adaletin işlenmesi zaten beklenemez.

Erzurum'da, TKSP davasında yargılanan Nurettin Baysut, Türk ordusunun Irak Kürdistanı'na karşı giriştiği saldırıyı ve Kürdistan'a Çevik Kuvvetlerin Konumlandırılmasını protesto mahiyetinde bir dilekçeyi duruşma hakimine vererek, bulunduğu mahkemeyi protesto edip terk ettiği için 10 yıl ağır cezaya çarptırıldı. Nurettin Baysut 3,5 yıldan beri tutuklu ve defalarca işkence çarkından geçirilmiştir.

Yine Erzurum'da TKSP aleyhinde açılan davada yargılanan Halil Aksoy, siyasi savunma yaptığından dolayı, tekrar işkenceye alınmış, tımakları çekilmiş ve sağlık durumu oldukça kötüleşmiştir.

Halil Aksoy ve arkadaşlarının bu devrimci tutumu, Kürdistan'da sosyalist tavrın göstergesidir. Ve butavır, Kürdistan'daki her türden oportünizmin açmazını daha da derinleştirecektir.

Faşist cuntanın Kürdistan zindanlarındaki devrimci direnişlerin odağını teşkil eden Diyarbakır askeri cezaevinde baskı, işkence, keyfi uygulama ve bunlara karşı devrimci direnişler atbaşı gidiyor. Diyarbakır Belediye Başkanı Mehdi Zana, faşist marşları söylemediği ve çıktığı duruşmada slogan attığı için, aleyhinde açılan ek bir davayla 7 yıl ağır cezaya çarptırıldı. Yine aynı cezaevinde sürekli işkence altında bulunan Paşa Uzun'un komada olduğu söyleniyor.

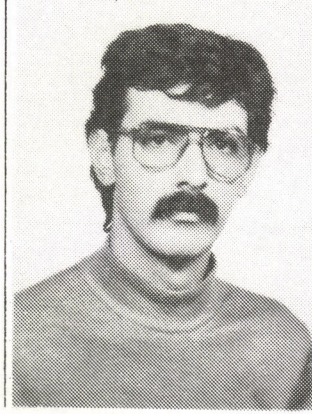
Faşist cunta, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı devrimci tutuklularına karşı giriştiği yok etme planları, işkenceler, idamlar, keyfi uygulamalar sonucu biçilen ağır cezalar, devrimci tutukluların direnişlerini, devrimci olan inançlarını ve mücadeleye azimlerini kıramadı, kıramıyor. Ve bu direnişler gündüne, dalga dalga büyüyor, zindanların soğuk duvarlarını aşarak dışarda da destek görüyor. Halklarımızın moral ve güç veriyor. Halklarımız, bu yiğit evlatlarının şanlı direnişlerini ve anılarını yaşatacaktır.

AHMET YOLDAŞ MÜCADELEMİZDE YAŞAYACAK BİR SİMGEDİR

PSKT—Roja Welat, korkusuz bir militanı olan Ahmet Alkan yoldaşı yitirdi. Halil kod adıyla tanınan Ahmet yoldaş, 27.6.1984 günü "sımr" geçişi sırasında çıkan çatışmada sömürgeci Türk devletinin askerlerince şehit edildi. Ayrıca çıkan çatışmalarda, bir PPKK'lının da şehit edildiği, 1 subay ve 2 erin de öldürüldüğü söyleniyor.

Ahmet yoldaş, Kars ili Kağızman ilçesi Kuruyayla köyünde dünyaya geldi. Orta halli bir aile çocuğu olan Ahmet Alkan, çok genç yaşta devrimci mücadele saflarına katıldı. O, çalışkanlığı, fedakarlığı ve alçak gönüllülüğüyle tanınan bir yoldaş. 12 Eylül faşist darbesinden sonra arandığı için Parti tarafından yurt dışına çıkarıldı. Ve bir süre sonra, bir grup arkadaşıyla birlikte Lübnan'a gönderildi. Ahmet yoldaş Filistin kamplarında eğitim gördüğü sırada, Filistin kurtuluş mücadelesini hedefleyen korkunç savaş patlak vermişti. Kürdistanlı ve Türküneli bir çok örgütün "savaşan birliklerinin" bozguna uğradığı bu savaşta, büyük ölçüde kaderiyle baş başa bırakılan TKSP'liler de nasibini almıştı. Fakat Ahmet yoldaş, tam da böylesi günlerde, devrimci inisiyatifi kullanarak savaş saflarını terk etmemekte direndi. Parti yöneticilerine, sonuna kadar Filistinli savaşçıların yanında savaşacağını bildirdi. Ve öylece yaptı.

Ama O, bu örnek davranışına rağmen, yaşanan süreci, Parti gerçeklerini kavramaya yöneldiği zaman sağ kanat oportünizminin hismine uğramaktan kurtulamadı. Fakat O, oportünizme boyun eğmedi. Ve ona karşı örgütlü mücadeleye karar verdi. O'nun bir grup Partili yoldaşı birlikte Nisan 1984'de, Ortadoğuda, Arapça ve Türkçe dillerinde devrimci kamuoyuna yaptıkları açıklamada şu görüşlere yer veriliyordu. "...Sol siyasal güçler, işçi sınıfına, emekçi yığınlara devrimci alternatifler sunmaktan uzak ve derinleşen bir bunalım sürecini yaşıyor. Diğer bir deyişle, siyasal sürece damgasını vuran ve kökleri geç-

mişin derinliklerine kadar uzanan kaos henüz parçalanmadı. Sol örgütlerin geçmişe sünger çekme çabaları ve faşizm karşısında uğramıyan yenilgi nedenlerini kendileri dışına arama yönelimleri, yaşanan karmaşık sürecin aşılmasını zorlaştırıyor. Fakat bütün bunlara rağmen, sözkonusu bunalımın aşılması yolunda umut verici gelişmelerde var.

"Partimiz TKSP'de bu genel çerçevede içinde önemli sorunların yaşandığı bir odağı oluşturuyor. Kuruluş döneminden buyana leninist örgütlenme ilkelerini revize ederek Partiyi sağ bir çizgiye oturtmayı hedefleyen küçük burjuvalar, oportünizmi örgüte egemen kılma yolunda küçümsenmeyecek mesafeler katettiler. Partinin örgütsel yapısında boy veren oportünizm, ilkesizlik, gelişmelerin arkasından sürüklenme ve günü birlik politikaların üretilmesi biçiminde örgütün politikasında kendisini gösterdi. Ve ideolojik yapıda önemli zaafılar yarattı.

"Sömürgeci faşist diktatörlüğün iktidara el koymasıyla sağ kanat oportünizmi içinde güneş doğdu! Örgütümüzü saran zor koşullar fırsat bilinerek Parti, devrimci öğelerden temizlenmek istendi. Bunun için her türlü anti-demokratik yöntemlere, bizans oyunlarına baş vurularak örgütümüz, kesin bir bölünme noktasına getirildi. Likidasyon hareketine karşı çıkanlar, acımasızca Parti saflarından uzaklaştırıldı,

uzaklaştırılıyor. Tasfiyeciler operasyonlarını başarıyla sürdürmek, gerçekleri kadrolardan, üyelere gizlemek için işleri 'meburi iskan'a kadar vardırıdılar..

"Yoldaşlar!

"Parti gerçeğimizi kavramamız bir anda ve kolay olmadı. Çünkü her şey ters düz edilerek kadrolara iletilyordu, iletiliyor. Sıradan üyelerin normal sohbetlerinin altında bile bir bit yeniğinin arandığı, Parti üyelerinin özel ajanlarla takip ettirildiği ve tartışmalara kilit vurulduğu Parti yaşamımızda, oportünizmin yarattığı tahribatların kaynağını yakalamak samıdığı kadar kolay değildi. Bu nedenle bazı sorunları bizatihi yaşamamız, Parti gerçeğimizi daha iyi görebilmemizde etkili oldu, diyebiliriz.

İşte bizler Parti içinde olup bitenleri kavradıktan sonra, Partiyi bütün me noktasına getiren sağ kanat oportünizminin tasfiye hareketine karşı durduğumuz, düşüncelerimizden ödün vermediğimiz için Partisafalarının 'dışına' itildik.

"Düşünceye kilit vuran, açık eleştiri ve açık tartışmadan öcü gibi korkan sağ kanat oportünistleri, komplocu eylemlerini sürdürüyorlar, sürdürecekler. Parti gerçekleri sergilendikçe olayların ardında bulunan giz perdeleri aralandıkça tezgah-

lanan tertipler bir bir açığa çıkacak; tasfiye hareketinin ipliği pazara çıkacaktır. Parti yaşamımız boyunca, devrimci onuru yüksekte tutan ve verilen her türlü Parti görevlerine itirazsız koşan bizler, buna inanıyoruz. Ve Partimizin leninist birliğinin ancak bu temelde sağlanabileceğine olan inancımız tamdır.

"Bize göre ROJA WELAT bu bağlamda, daha şimdiden mücadeleyi tatil, Avrupa'ya göç karan alan sağ kanat oportünizminin maskesini düşürmek gibi tarihsel bir görevle karşı karşıyadır.

"Buınançla, TKSP—Roja Welat hattının güçlendirilmesi için ileri, diyoruz!.." (Bir Grup Parti Militanının Ortadoğuda Yayımladığı Bildiri.)

İşte Ahmet yoldaş, yürekliliği, özverisi, dürüstlüğü ve kolektif çalışmaya yatkınlığının yanı sıra, bu görüşleriyle kavgamızda anacak, yaşatacağız. Çünkü O, bu düşüncelerini eyleme dönüştürmek, temel mücadele alanında savaş bayrağını dalgalandırmak üzere yola çıkmıştı. Ve bu yolda şehit düştü.

Cenazesi düzenlenen bir törenle doğduğu köyde toprağa verilen Halil yoldaş, korkusuz bir militandı. O, fiziki olarak aramızdan ayrıldı, ama ölmedi!.. Çünkü O, mücadelemizde yaşayacak bir simgedir.

	Serdar Ararat
	TKSP MK G. SEKRETERLİĞİNE AÇIK MEKTUP
	ROJA WELAT YAYINLARI

Adrasimizden isteyebilirsiniz

Navnişan: Postfach 360103
85 Nürnberg 36 BRD

Yazışma adresi:
Postfach 360103, 85 Nürnberg 36 BRD

Şertên abone: Bo 6 mehan 10,
Sali 20 DM

Abone şartları: 6 aylık 10,
Yıllık 20 DM